

Vaandeldrager

Jaargang 35 - september 2019 - nummer 130

75 jaar D-day, 75 jaar bevrijding

Brigademan Max Wolff:
een interview uit het blad “Vrij!”

**Enhanced Forward Presence: berichten uit
en over Litouwen**

Nederlandse Veteranedag

Een nieuwe commandant

Colofon

Jaargang 35, nummer 130

De Vaandeldrager verschijnt ieder kwartaal in een oplage van 1.600 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 131

Vrijdag 15 november

Website:

www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:

Henrie Doreleijers, Lkol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:

Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus George Dimitriu
SI en Regimentskapitein: Kap der Fus Linda van Beek
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Stagiaire Communicatie: Lieke Appelhof
Bataljonsforograaf: Robin Bouwe
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Maj der Fus Arjan Luijten
VVVGFPi: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPI: Kap der Fus Mathijs Creemers
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange

Fotografie (tenzij anders vermeld):

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:

Fuseliers maken hun invasiekoord nat in zee bij Arramanches. Op de achtergrond zijn de restanten van de betonnen caissons van de Mulberry-havens zichtbaar

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

www.fuseliers.nl

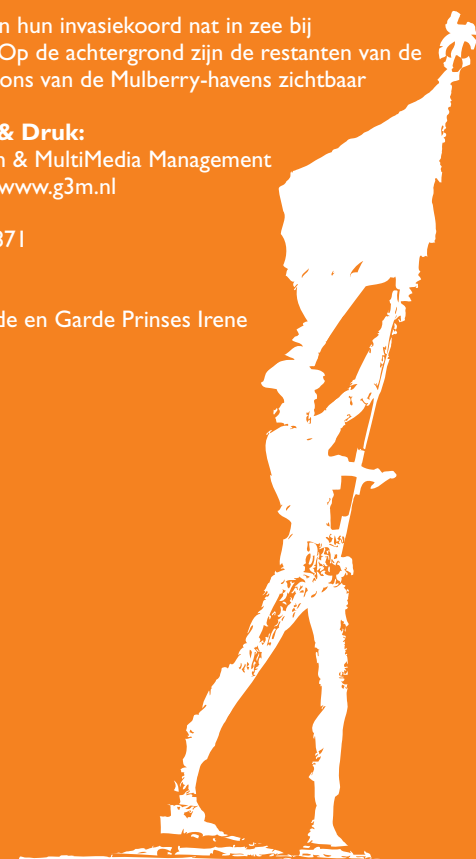
www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	3
Van de Regimentscommandant	3
Van de Stichting Brigade en Garde	4
In memoriam	7
Vereniging Van Veteranen GFPI	8
Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI	8
Nostalgische mijmeringen en wonderlijke wetenswaardigheden uit de 50-er jaren van de vorige eeuw, tijdens Veteranendag 29-06-2019 in Den Haag.	9
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	11
“Wetenswaardigheden van onze vereniging”	11
En route en Normandie	12
Brigademan Max Wolff: een interview uit het blad “Vrij!”	16
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	24
Jan Twisk 1927-1948: vervolg van Vaandeldrager 129	24
Regiments Onder Officiers Vereniging	25
ROOV-borrel van 28 aug 2019	25
Fuseliers toen en nu.....!	27
Bataljonsnieuws	28
Wounded Warriors Life Ride 2019 ter ere van de Prinses Irene Brigade	28
Een nieuwe bataljonscommandant	29
In Memoriam:Tristan van den Ende	30
Manoeuvre Functie Opleiding	30
Bataljon krijgt nieuw schilderij	31
Normandië 2019	31
Sponsorloop Invictus Games	32
C Compagnie terug uit Litouwen, een terugblik	33
Tijgers in Litouwen – de eerste maanden van de A Compagnie in de eFP	35
Veteranendag 2019	37

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het **v-fonds** met middelen uit de Nationale Postcode Loterij en de Bank Giro Loterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Rode Draad

“75 jaar na dato”

Door Hans Sonnemans, Regimentsconservator

September – november 1944

In de Vaandeldragers van 2019 en 2020 kijken we in het kader van “75 jaar na dato” terug op de acties van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”, na de opmars door Frankrijk, op weg naar de Nederlandse grens.

Eind augustus 1944 verblijft de Brigade (zonder de Batterij Artillerie, bestaande uit zes 25-ponders) in Colletot (ten oosten van Pont Audemer) in Frankrijk. Op 2 september wordt de Seine overgestoken, nabij Pont de l'Arche. Via St. Rémy, en Airaines gaat de tocht naar Sint Pieters Leeuw bij Brussel, dat op 6 september wordt bereikt, na een rit van 270 kilometer.

6 september 1944. Na enkele uren rust, in Sint Pieters Leeuw (België) gaat de tocht verder naar Diest, over Brussel en Leuven, met overal zwaaiende en feestende mensen. Een “troopcarrier” van I 12, Gevechtsgroep III, met enthousiaste Brigademannen, passeert.

6 september 1944. De feestvreugde blijkt bedrieglijk want op de weg naar Diest, bij het dorpje Sint Joris Winge, wordt de colonne beschoten met kanonnen en mitrailleurs. Zeven voertuigen worden in brand geschoten en er zijn zestien gewonden, waarvan er twee later overlijden. De Batterij Artillerie wordt razendsnel in stelling gebracht en verschiert veertig projectielen, waardoor de vijand uiteindelijk wordt uitgeschakeld.

Van de Redactie

Tekst: Luitenant-kolonel der Fuseliers b.d. Henrie Doreleijers, hoofdredacteur.

Wijziging redactie

Weer gaan we afscheid nemen van een lid van ons redactieteam. Stagiaire Lieke Appelhof gaat ons verlaten. Haar stageperiode zat er officieel al op, maar ze is ons de afgelopen periode blijven helpen met de kopij voor deze Vaandeldrager. Wij danken Lieke voor haar inbreng en inzet voor ons blad en wensen haar veel succes

met haar studie. Helaas is er voorlopig geen opvolger voor Lieke en wij zijn naarstig op zoek naar een vrijwilliger die het redacteurschap voor het bataljon over kan nemen. Als je interesse hebt en één keer per kwartaal mee wilt werken aan de totstandkoming van dit mooie blad, geef je dan op bij de redactie of bij de regimentskapitein!

Artikel over Max Wolff

In het blad "Vrij!" staat een artikel over brigademan Max Wolff. Analoog aan het artikel over Frans van der Meeren uit het veteranenblad Checkpoint in de vorige Vaandeldrager, vinden wij dat het verhaal van Max Wolff zeker in dit herdenkingsjaar ook zo verbonden is met de kern van onze traditiehandhaving, dat wij toestemming hebben gevraagd en gekregen om het verhaal uit het blad "Vrij!" over te nemen in deze Vaandeldrager, waarvoor onze innige dank aan

het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH) en in het bijzonder de auteur van het artikel Dr. Erwin van Loo van het NIMH.

Honderden pasfoto's militairen Prinses Irene Brigade nu online

Het NIMH heeft recent ruim zeshonderd pasfoto's gedigitaliseerd van Nederlandse mannen die in de periode 1942-1944 Groot-Brittannië wisten te bereiken om van daaruit in geallieerd verband deel te nemen aan de bevrijding van Nederland.

Helaas is het NIMH niet bekend met alle namen bij de pasfoto's en wil graag de ontbrekende namen weten. Mocht u iemand herkennen of op een andere manier meer informatie hebben dan horen zij dat graag.

Zie ook:

<https://nimh-beeldbank.defensie.nl/aankondigingen/58-honderden-pasfoto-s-militairen-prinses-irene-brigade-nu-online>

Deadline kopij Vaandeldrager 131

De uiterste datum waarop de kopij voor de volgende editie, Vaandeldrager 131, ingeleverd moet zijn is vrijdag 15 november 2019.

Ik wens u allen namens het redactieteam veel leesplezier!

Van de Regimentscommandant

Op 22 augustus heb ik het commando overgenomen van ons mooie regiment en het 17e Bataljon. Een enorme eer. Ons regiment staat bekend om verbondenheid, kameraadschap en professionaliteit. Om over die verbondenheid te spreken: direct na-

dat bekend werd dat ik commandant zou worden, werd ik door diverse regimentsgenoten gebeld, gefeliciteerd en succes gewenst. Juist ook door een aantal die momenteel buiten het bataljon werken. Wat mooi om te zien hoe ook bij hen het Fuseliersbloed nog steeds actief stroomt. Verder ben ik onder de indruk van de betrokkenheid en inzet van de mensen die hier werken, zowel binnen het bataljon als (veelal vrijwillig) voor het regiment. Ik kijk ernaar uit om jullie te leren kennen en met jullie voorwaarts te gaan.

Wie is de mens en de militair die zich de komende drie jaar de regimentscommandant mag noemen?

Ik ben Luitenant-kolonel George Dimitriu, 39 jaar en woonachtig in het Gelderse Lent, bij Nijmegen. Ik ben getrouwd met Aukelien en samen hebben wij drie kinderen: Philine van 4, Bjorn van 3 en William is nu drie maanden oud. Een jong gezin dus! Hier gaat ook de meeste vrije tijd in zitten. Verder sport ik graag en sta ik bij een beetje goed weer achter mijn barbecue.

Ik ben opgekomen op de KMA in 1998 en heb een achtergrond in gemechaniseerd optreden (tanks), speciale operaties en luchtmobiel optreden. Ik ben uitgezonden geweest naar Bosnië, Macedonië, Irak en vier keer naar Afghanistan.

Een duidelijke missie en visie die gebaseerd is op de inzet, dat vindt deze commandant belangrijk. Daarom ook de focus op een duidelijke doelstelling: klaar zijn voor inzet als Very High Readiness Joint Task Force (VJTF) in 2022. Dat doel staat centraal in de trainingsfocus voor de komende jaren.

Maar, succes komt uiteindelijk door mensen, en door de kracht van het team. Vertrouwen, ruimte en een fijne sfeer zijn de basis: dat maakt dat mensen met bezieling naar hun werk gaan en de beste versie van zichzelf kunnen zijn!

Ik zal de komende tijd vooral tijd investeren om de mensen van mijn regiment en bataljon beter te leren kennen. Wie zijn de mensen en militairen van dit mooie regiment? Twee vragen die ik dan graag bespreek: wat moeten we op ons niveau doen om te kunnen winnen als we worden ingezet? En, hoe moet steun van mij aan jou eruitzien?

Ik besef me terdege dat de goede staat waar het regiment en het bataljon in verkeren een belangrijke verdienste is van mijn voorganger, Luitenant-kolonel Haran Gorissen. Mede namens jullie heb ik Haran dan ook bedankt tijdens de commando-overdracht met de Commander's Coin. De bijbehorende tekst is elders te vinden in deze Vaandeldrager. Ik ben blij dat Haran is behouden voor deze brigade, en wens hem veel succes in zijn nieuwe rol als Chef-Staf.

Hoewel ik met veel enthousiasme begin met het werk dat voor me ligt, ben ik bedroefd door het overlijden van Tristan van den Ende op 23 juli. Op 30 juli was het indrukwekkende afscheid. Verdriet en verbondenheid gingen hand in hand. Erg indrukwekkend waren de toespraken van zijn commandant en zijn directe maten. Wat me vooral raakte was het optreden van de draagploeg onder leiding van Jordy. Strak en uiterst professioneel droegen de mannen de kist naar binnen. Daarna achterin de zaal, waar gedurende de dienst het verdriet overheerste en menig traan werd weggepinkt. Tot het moment dat er weer moest worden opgetreden om de vlag te overhandigen aan de moeder van Tristan. Gezichten in de plooi en weer doen wat moet gebeuren. Erg indrukwekkend.

Ik ben van mening dat de compagnie en het bataljon zich naar de familie toe van hun beste kant hebben laten zien. Het verdriet is er niet minder om, maar onder leiding van Joop en Bjorn hebben de mannen en vrouwen van de B Compagnie Tristan en zijn familie het waardige afscheid gegeven dat zij verdienden. Ik besef me dat het hiermee nog niet is afgesloten, we zullen de komende periode een aantal momenten nemen om nog eens bij het overlijden van Tristan stil te staan. Meer over dit tragische voorval elders in dit nummer door de B Compagnie.

Dan wil ik ook nog even kort stilstaan bij de toekomst. Het speerpunt van ons bataljon is onze bijdrage aan de NAVO Flitsmacht, ofwel de Very High Readiness Joint Task Force vanaf 2022. Dat lijkt ver weg, maar de cursussen, oefeningen en trainingen daarvoor beginnen volgend jaar al. De VJTF vergt missie-mentaliteit. Als er in de stand-by periode op de knop wordt gedrukt gaat het bataljon binnen enkele

dagen de mat op. Geen tijd meer dus voor laatste voorbereidingen, we moeten er dan staan. En inzet van de VJTF betekent hard vechten, in het kader van het landsbelang. Geen scenario om een stapje minder te zetten. De missie is dus eenvoudig: klaar zijn voor inzet als VJTF in 2022. De komende maanden werkt de bataljonsstaf een aantal vragen uit om dit verder concreet te maken: hoe ziet klaar zijn voor inzet VJTF er eigenlijk uit? Hoe treedt de opponent op? Hoe moeten wij dan vechten om te winnen? Wat moeten we dan kennen en kunnen? Dit geeft richting voor onze trainingsfocus, maar ook om op elk niveau daaronder dezelfde vraag te stellen, uiteindelijk tot de enkele Fuselier: wat moet ik kunnen om klaar te zijn voor inzet?

Ik besef me terdege dat er genoeg uitdagingen liggen waar we zelf maar beperkt invloed op kunnen uitoefenen: er zijn veel vacatures, vooral bij de onderofficieren en we hebben nog niet alle spullen die we graag willen hebben. Ook is de huidige vraag naar allerlei opleidingen groter dan het aanbod van de diverse opleidingscentra. Dat heeft invloed op ons werk. Echter, het gaat erom wat wij op ons niveau kunnen doen om ons voor te bereiden op onze opdracht. Daar moet onze energie naartoe.

Naast dit speerpunt speelt er uiteraard meer. De A Compagnie is momenteel in Litouwen en draagt daarmee bij aan de 'deterrence and reassurance' van de NAVO. De B Compagnie gaat in september oefenen in Alten Grabow en levert een bijdrage aan de ontwikkeling van Robotica en Autonome Systemen (RAS). De C Compagnie is net terug uit Litouwen en levert een belangrijke bijdrage aan onze traditiehandhaving en ceremonies, zoals Prinsjesdag. Minstens zo belangrijk is hun rol bij de opleiding van nieuwe collega's (MFO), zeker gezien de huidige vullingsgraad. De D Compagnie gaat eveneens naar Alten Grabow en begint met opwerken naar de missie Resolute Support in Afghanistan. Om het bataljonsgevecht te kunnen voeren en de compagnieën goed te kunnen aansturen traint de bataljonsstaf de komende periode haar planningsprocessen. Kortom, genoeg mooi en relevant werk!

En laten we dat niet vergeten. We trainen voor 'echte' dingen: de NAVO VJTF, Litouwen, Afghanistan, het is belangrijk voor Nederland! En daar leveren wij een bijdrage aan.

Jullie hebben mijn volste vertrouwen!

Volo et Valeo.

Van de Stichting Brigade en Garde

Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d. Voorzitter Stichting Brigade en Garde

Herdenking 75 jaar Invasie in Normandië

Voor deze belangrijke herdenking op 6 juni 2019 waren we met een groep van ons regiment meegereisd met onze KNBP-veteranen Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, Ka-

rel de Swart en Max Wolff. Hieraan heb ik in het vorige nummer al aandacht besteed, maar het is nog wel het vermelden waard dat de herdenkingen bij St Côme, in Arromanches, en de internationale herdenking op JUNO-beach

weer heel indrukwekkend waren. Ook de koorduitreiking door deze drie Irenebrigade-veteranen was heel mooi en bij het natmaken van de koorden op het strand van Arromanches (GOLD-beach) was heel veel internationaal publiek aanwezig.

Herdenking 75 jaar bevrijding Nederland en België

Op zaterdag 31 augustus werd op grootse wijze de bevrijding van de eerste stad in Nederland – Terneuzen – herdacht, in aanwezigheid van Koning Willem Alexander en Koning Philip van België en als vertegenwoordiger van de KNBPI Max Wolff.

Op maandag 2 september werd de bevrijding van de eerste stad in België – Halle, als voorstad van Brussel – herdacht in aanwezigheid van veel autoriteiten en namens de KNBPI en ons Regiment waren Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes, ondergetekende namens de regimentscommandant en de regimentskapitein aanwezig. De kranslegging en de speeches waren indrukwekkend, maar de organisatie van geheel Belgische aard.

Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en Brigade-generaal b.d. Arie Vermeij leggen een krans in Halle

Waardering voor Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene (KNBPI) in de media

Op 7 augustus was het 75 jaar geleden dat de Irenebrigade in Normandië aan land kwam en ging deelnemen aan de bevrijding van Frankrijk, België en Nederland. Het is daarom heel mooi dat daar rond deze datum in de media met heel veel waardering en respect over werd gesproken/geschreven. Ik pak er drie uit:

1. In het Algemeen Dagblad werd een hele bladzijde besteed aan de ervaringen van onze KNBPI-veteraan Frans van der Meeren, waarbij de inzet van de KNBPI op positieve wijze werd uitgelegd aan alle AD-lezers van Nederland. Ik heb daar veel mooie reacties op gekregen.
2. Het Nederlands Instituut voor Militaire Historie (NIMH) publiceerde “De lange thuisreis van marechaussee Leendert van Vliet”. Vijf jaar en één uur nadat hij in 1940 vertrok, was opperwachtmeester Leendert van Vliet weer thuis. Wat hij beleefde als lid van de KNBPI, bleef bewaard, en zijn relaas staat als de nieuwe longread op de

website Vrij van het NIMH www.75jaarvrij.nl. Op deze multimediale site verschijnt elke maand een uitgebreid artikel over een aspect van de bevrijding. Deze maand beschrijft historicus Herman Roozenbeek de reis van Van Vliet. Op 10 mei 1940, de dag van de Duitse inval, diende de 30-jarige Leendert van Vliet bij de brigade Steenberg (Noord-Brabant) van de Koninklijke Marechaussee. Hij was wachtmeester-titulair. De volgende ochtend moest de brigade naar Roosendaal vertrekken. Bepakt en bezakt stapte Van Vliet op de fiets. Hij was één van de 273 marechaussees van voornamelijk de 1e Divisie van de Koninklijke Marechaussee die in de meidagen hun standplaats moesten verlaten. Via Roosendaal en een korte rustpauze in Normandië, ging hij naar Engeland.

3. In de Defensiekrant (ook digitaal) werd een mooi artikel gepubliceerd over Kolonel de Ruyter van Steveninck als nakomeling van Michiel de Ruyter en commandant van de Irenebrigade waarbij ook de inzet van de KNBPI weer positief voor het voetlicht kwam.

Website Prinses Irene Brigade overgedragen aan de Stichting

Richard van de Velde heeft in samenwerking met Lkol b.d. Andy van Dijk in de tweede week van juli zijn ‘kindje’ en levenswerk www.prinsesirenebrigade.nl overgedragen aan de Stichting Brigade en Garde. De website is de afgelopen jaren al 110.000 keer bezocht en afgelopen D-day waren er bijna 700 bezoekers op één dag! Mooi dat de website nu geborgd is binnen de Stichting en direct toegankelijk is via onze Website. Richard en Andy bedankt!

Theo van Alst overleden

Medio juli ontviel ons helaas Theo van Alst. Theo was als bestuurslid van het eerste uur een van de kartrekkers van de VOSIB en Gouden Fuseliersspelddrager. Wij wensen de familie en dierbaren van Theo veel sterkte toe.

Korporaal Tristan van den Ende

In de laatste week van juli is Tristan van den Ende van de B Compagnie helaas verongelukt bij zijn parachutistenopleiding. Het In Memoriam kun je elders in dit nummer lezen. Mooi dat we mochten bijdragen aan een waardige uitvaart en dat we op kosten van het Steunfonds Prinses Irene twee van zijn beste vrienden van de A Compagnie vanuit Litouwen konden laten terugvliegen om de uitvaart bij te wonen. Wij wensen de familie, alle dierbaren en kameraden van Tristan veel sterkte toe.

Gouden medaille Adjudant Vincent van Riet

Op 1 juli heeft de uitreiking van de gouden medaille voor langdurige en trouwe dienst plaats gevonden aan Adjudant Vincent van Riet. Vincent heeft zijn gasten nadrukkelijk verzocht hem geen cadeaus te geven tijdens de receptie, maar een storting te doen t.b.v. het Steunfonds Prinses Irene. Tijdens de receptie heeft Vincent aan de regimentscommandant de mooie cheque met de opbrengst overhandigd. Dit is een zeer nobel gebaar vanuit een echt Fuseliershart. Ook hiervoor geldt: “goed voorbeeld doet goed volgen...”. Ook voor de toekomst, als je iets te vieren hebt, denk dan ook eens aan je naaste die via het Steunfonds wel een steuntje in de rug kan gebruiken.

Nederlandse Veteranen Dag (NVD) 29 juni

Dit jaar viel de NVD exact op de verjaardag van Prins Bernhard en dus droegen wij de witte anjer met nog meer trots! Het veteranendetachement van GFPI/KNBPI dat deelnam aan het defilé bleek toch niet gegroeid door meer aandacht en om naast de mogelijkheid om in het bekende veteranenet- enue nu ook in de mooie nieuwe oranje VVVGFI-polo deel te nemen. Er liepen maar 3 veteranen in polo mee..... Naar mij mening moeten we de gewenste groei van het aantal deelnemers toch vooral vinden in "Goed Voorbeeld doet Goed Volgen". Dus leidinggevende veteranen van het Regiment reserveer zaterdag 27 juni 2020 alvast in de agenda en

VVVGFI detachement

stel dit jaar a.u.b. de voor uw Regiment juiste prioriteiten. Daarnaast sprak ik persoonlijk zes Indië-veteranen die graag in een rolstoel hadden mee gewild; voor 2020 moeten we dus gewoon een aantal rolstoelen huren met parate duwers in polo van het regiment. Ook sprak ik wat "notabelen" van ons Regiment die beloofden in 2020 wel mee te lopen. Overigens de "huiskamer" van de VVVGFI op het Malieveld was weer druk bevolkt; heel gezellig! Maar ook hier waren er diverse mensen die volgens mij nog best een wandelingetje van een uur aan konden. Ondanks mijn kritische opmerkingen over de geringe omvang van ons defilédetachement, was het toch weer een mooie en indrukwekkende dag met vele mooie ontmoetingen en gesprekken.

Commando-overdracht 17 Painbat GFPI op 22 augustus 2019

Het was weer een indrukwekkende en mooie ceremonie. Wij zijn Haran veel dank verschuldigd voor zijn inzet voor het Regiment en wij zijn uiteraard samen met hem ook trots op de behaalde successen en uitgevoerde missies van de compagnieën van 17 Painbat GFPI en een groot deel van de bataljonsstaf o.l.v. Haran zelf tijdens de missie in Mali. Haran nogmaals veel dank en gefeliciteerd met je bevordering tot kolonel aan het einde van de ceremonie en succes met je schitterende nieuwe functie als Chef-Staf van de 13e Brigade. Wij heten Luitenant-kolonel der Fuseliers George Dimitriu van harte welkom en zien uit naar net zo'n vruchtbare en plezierige samenwerking als met Overste Haran Gorissen onder het motto: Volo et Valeo. De eerste gesprekken met de nieuwe regimentscommandant waren al heel positief en veelbelovend.

7 september. De Irene Brigade wordt belast met de beveiliging en bewaking van de noodbrug over het Albertkanaal, vanuit een bruggenhoofd bij Beringen, dat die morgen is veroverd door Britse eenheden. Twee dagen en nachten probeert de vijand de brug en dorp weer in handen te krijgen maar alle aanvallen worden afgeslagen.

9 september. Twee gevechtsgroepen van de Brigade krijgen de opdracht tot "woodclearing" in noordwestelijke richting, tot op 4 km van de brug van Beringen. Ze worden ondersteund door Britse tanks en er zijn veel krijgsgevangenen, waaronder veel (Nederlandse) SS-troepen.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene en van overig delen van ons regiment. Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Mogen zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

De redactie werd er op gewezen dat in de Vaandeldrager 06 van juni 1986 de naam van een toen overleden Irenebrigademan foutief was gespeld als J. Ubbels. Het had moeten zijn:

J. Ubels	17 februari 1986	Breda
----------	------------------	-------

We hopen dat deze spelfout hiermee na zoveel jaren alsnog is rechtgezet.

Mevr. A. van Bekhoven- Jeronimus	12 juni 2019	Utrecht
H.W.P. Trienekens	23 augustus 2019	Breda
Mevr. J. Smit-Davenport	1 september 2019	Zeewolde

3de Bataljon GFPI

Dhr. H. Burggraaf	4 mei 2019	Eibergen
Dhr. J.F. Vosjan	4 juni 2019	Ommen
Dhr. A.V. Vuuren	onbekend	Eibergen

4de Bataljon GRPI

Dhr. Th.J. van Alst	17 juli 2019	Zevenaar
Dhr. J. Hoevelaken	17 juli 2019	Ede

5de Bataljon GRPI

Dhr. M.W. Grevers	28 augustus 2019	Hoogeveen
-------------------	------------------	-----------

6de Bataljon GRPI

Dhr. C. van de Graaf	16 mei 2019	Leiderdorp
Dhr. J. de Louter	27 juni 2019	Apeldoorn
Dhr. M. Karens	3 juli 2019	Apeldoorn

17 Painfbat GFPI

Kpl der Fuseliers Tristan van den Ende	23 juli 2019	Teuge
--	--------------	-------

21 september. Burgers in de omgeving van Eindhoven staan naast de straat en verwelkomen de vele geallieerde eenheden van het "Garden" grondleger. Luchtlandingstroepen "Market" veroveren de bruggen bij Eindhoven, Nijmegen en Arnhem voor een snelle opmars van het grondleger, richting het noorden.

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.

Secretaris: Luitenant-kolonel Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFI@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265.

E-mail: brandsacm@tele2.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 I t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI

Het zal niemand zijn ontgaan dat we een nieuwe regimentscommandant hebben. Bij de commando-overdracht op 22 augustus waren wij als vereniging uiteraard aanwezig. Nadat we als bestuur in de ochtend onze periodieke vergadering hadden afgewerkt, konden we 's middags bij een mooi zonnetje getuige zijn van de overdracht van het vaandel van de oude naar de nieuwe commandant. Vanaf deze plaats wil ik (de inmiddels tot kolonel bevorderde) Haran Gorissen hartelijk danken voor de steun die wij afgelopen jaren hebben gekregen vanuit het bataljon bij de organisatie van onze evenementen. Natuurlijk is onze vereniging er ten behoeve van het regiment, maar zonder de steun vanuit het bataljon wordt het een lastig verhaal. Ik wens onze nieuwe regimentscommandant, Luitenant-kolonel George Dimitriu, heel veel succes en plezier met zijn commando. Ik reken ook dit keer weer op een uitstekende samenwerking. Voor hen die daarin geïnteresseerd zijn: ook ik heb een nieuwe functie en heb de Haagse werkelijkheid verruild voor de operationele werkelijkheid. Na drie jaar verantwoordelijk te zijn geweest binnen de Defensiestaf voor de Internationale Militaire Samenwerking (IMS) mag ik me sinds eind mei Commandant van 43 Gemechaniseerde Brigade noemen. Het zal duidelijk zijn dat ik vereerd en erg blij ben deze commandantenfunctie te mogen vervullen.

Triest nieuws

Ik probeer deze column altijd wat luchtig te houden, maar vaak ontkom ik er niet aan om toch ook triest nieuws te melden. Allereerst betreft dit het wegvallen van onze sobat en rustend bestuurslid van onze Indië-bataljons Theo van Alst op een respectabele leeftijd van 93 jaar. Onze bestuursleden Henk & Henk waren bij de waardige uitvaart aanwezig. Vanaf deze plaats wil ik zijn vrouw Mia, de familie en zijn strijdmakkers nogmaals veel sterkte wensen met het verwerken van dit grote verlies.

Als gevolg van een noodlottig ongeval tijdens het parachutespringen is op 23 juli de 22-jarige Korporaal en Fuselier Tristan van den Ende om het leven gekomen. Tristan maakte onderdeel uit van de B Compagnie van het bataljon. Zijn carrière was zo pril, dat hij nog geen missie had meegeemaakt en derhalve nog geen lid was van onze vereniging. De schok van zijn overlijden is echter in alle geledingen voelbaar en ik wil er daarom zeker bij stilstaan. Ik wens familie,

vrienden en collega's, maar zeker ook zijn buddy's binnen de B Compagnie heel veel sterkte met het een plek geven van dit enorme verlies.

Tekst: Brigade-generaal der Fuseliers Roland de Jong

Nederlandse Veteranendag

Traditiegetrouw staat de laatste zaterdag van de maand juni in het teken van de Nederlandse Veteranendag (NLVD). Zo ook dit jaar en op 29 juni vierden we alweer de 15e editie. Het was wederom een drukte van belang en zeker 75.000 mensen kwamen op de verschillende activiteiten af. Dit ondanks het mooie weer. Ik zeg ondanks, want met 'het mooie weer' bedoel ik eigenlijk 'de verzengende hitte'. Er waren echt prettiger plekken te bedenken en te bezoeken dan een kokende tribune langs de route van het defilé of het Malieveld dat gelijkenissen toonde met Death Valley. Dat er toch zoveel mensen op de dag aanwezig waren, toont het belang ervan voor de veteraan en het respect vanuit de maatschappij voor hun verrichtingen. De dag zelf kent een redelijk standaard repertoire: opening in de Ridderzaal, een medaille-uitreiking op het Binnenhof, het defilé ondersteund door een vliegshow en diverse activiteiten en veel

gezelligheid op het Malieveld. Aangezien ik vorig jaar hierover in deze column uitgebreid verslag heb gedaan, hou ik het dit jaar zeer kort. Wel wil ik melden dat op deze dag steeds meer mensen de tent van onze vereniging, die wij 'onze huiskamer' noemen, weten te vinden en dat maakt het erg gezellig.

De jonge veteraan

Ik draai alweer een tijdje mee in het bestuur van onze vereniging. Al langer valt het mij op dat we moeite hebben om jonge veteranen enthousiast te maken voor onze happenings. Of het nu onze jaarlijkse reünie betreft of bijvoorbeeld het meelopen in het defilé tijdens de NLVD. Daarbij maak ik nog een onderscheid tussen de jonge veteraan die defensie inmiddels verlaten heeft en de jonge veteraan die nog in dienst zit. Met name vanuit de laatste groep zie ik nog minder betrokkenheid. Toen ik recentelijk door de burgemeester van Steenwijkerland gevraagd werd om als kersverse Commandant 43 Gemechaniseerde Brigade een toespraak te houden voor de veteranen in zijn gemeente, constateerde ik daar precies hetzelfde probleem. In de goedgevulde zaal met ongeveer honderd mensen zaten twee veteranen in de leeftijdsgroep 30-40 jaar en de rest was beduidend ouder.

De vraag is dus hoe we meer betrokkenheid van de jonge veteraan kunnen organiseren. Ik zie dat als één van de speerpunten voor ons bestuur, maar ik hoor ook graag als u goede ideeën heeft! We hebben al een paar kleine stapjes genomen. In mijn optiek voelt de jonge veteraan zich nog geen veteraan, omdat 'veteraan' een beetje synoniem staat voor 'oud'. Bij voorbaat mijn excuses aan onze leden van de VOSIB en de VOSKNBPI, maar ik bedoel dit echt niet slecht en met mijn grijze haar en 55 jaar reken ik mezelf ook tot de 'oude garde'.

Feit is dat we tijdens onze happenings terecht de oude veteranen in het middelpunt zetten en een platform in toespraken geven. We vergeten echter vaak de jonge veteraan. Daarom heb ik dit jaar dan ook voor het eerst tijdens onze

reünie een krans bij het monument gelegd samen met de jongste veteraan van het bataljon. Ook hebben we het tenue voor het defilé aangepast. Hoe normaal het voor de oudere garde ook is om het 'grijs-blauw' aan te trekken, het overgrote deel van de jeugd krijg je daar echt niet warm voor. Kunnen we een mening over hebben, maar het is gewoon een gegeven. Daarom hebben we een mooie polo laten maken die op een spijkerbroek kan worden gedragen.

Ik gaf al aan dat de jonge veteraan 'in werkelijke dienst' het moeilijkst te enthousiasmeren is. Ik begrijp dat wel. Immers, ze hebben een zeer druk oefenprogramma en er is mogelijk alweer een missie in het vooruitzicht. Dan wil je graag de weinige vrije tijd die je hebt met familie en vrienden spenderen en niet op zaterdag naar de NLVD. Bovenal ziet deze categorie veteranen nog dagelijks een deel van 'de maatjes' met wie ze op uitzending zijn geweest en kunnen dus op elk moment wat oude koeien uit de sloot halen en met elkaar over die missie spreken.

Dit in tegenstelling tot de mensen die defensie hebben verlaten en die hiervoor afhankelijk zijn van de NLVD of de jaarlijkse reünie van onze vereniging. Toen mijn chauffeur, die me dit jaar naar de NLVD bracht, mij de gewetensvraag stelde of ik er vandaag echt zin in had, moest ik even nadenken. Hij wist namelijk dat ik een knotsgekke en zeer drukke week achter de rug had, waarbij het elke avond tot laat werken was geweest. Na enig aarzelen antwoordde ik dat ik deze ochtend even 'zin had moeten maken'. Mijn overtuiging is echter dat de mensen met wie ik als commandant of als plaatsvervangend commandant op missie ben geweest het recht hebben om mij te zien en eventueel te spreken over 'toen'. Voor hen die er behoefte aan hebben er gewoon te zijn. Ook dat hoort bij leiderschap en moet de intrinsieke motivatie voor ieder kaderlid zijn om aanwezig te zijn op een reünie of NLVD. Ik hoop vurig en oprecht dat mijn overtuiging niet alleen nog iets is van 'de oude garde'.....

Uw voorzitter.

Nostalgische mijmeringen en wonderlijke wetenswaardigheden uit de 50-er jaren van de vorige eeuw, tijdens Veteranendag 29-06-2019 in Den Haag.

Door oud-dienstplichtig Fuselier en oud-Hagenaar, Hans de Groot, 1e Divisie 7 december.

Het is zaterdag 29 juni 2019: dus op naar het Malieveld, waar in de 50-er jaren van de vorige eeuw onder anderen de grote Duitse circussen, zoals circus Krone, neerstreken voor hun kerstvoorstellingen. Ook hield hier de bekende Amerikaanse evangelist Billy Graham zijn ha- gepreken. Ik was benieuwd

hoe het Malieveld er bij zou liggen na het inzaaien van de nieuwe grasmat. Dit viel erg tegen, want het was weer even stoffig als voorgaande jaren.

In de ochtend het is nog betrekkelijk rustig in de stad. Lijn 9 brengt de eerste badgasten naar het strand, de boffers. Het is een redelijk koele ochtend. Maar dat zal later op de dag wel veranderen. Ik was vastbesloten om de kerkdienst te velde mee te maken, dus eerst daarnaartoe voor een moment van bezinning.

Na een aantal beleefdheidsbezoeken afgelegd te hebben was het weer tijd om met de sobats kennis te maken. De hoge leeftijd wordt merkbaar, de benen willen niet meer, dus allemaal een militair voertuig opgezocht. De tijd ging snel, wij haastten ons naar de opstelplaats bij de poffertjestent. Wij waren ingedeeld met detachementnummer 75, naar ik meen.

Het was al een drukte van belang, links en rechts klonken al de commando's voor de detachementen die al druk bezig waren met de voorbereidingen.

Niet veel later klonk het startschot, waarop het defilé onder grote belangstelling van het Haagse publiek in beweging kwam. De Koninklijke Marine, dat het oudste onderdeel is, liep voorop in het defilé. Na de daaropvolgende detachementen aangemoedigd te hebben, was het de beurt aan de VVVGFI. Nadat iedereen in het gelid stond gaf Dirk, de commandant van de parade-eenheid, het commando: "Voorwaarts mars!" Voorafgegaan door de Falcon Guards Pipes & Drums zetten wij ons in beweging. Onder luid applaus verlieten wij het Malieveld, de temperatuur was ondertussen al aardig opgelopen en de eerste waterflesjes werden al verbruikt ter verkoeling.

Wij lopen over het Lange Voorhout waar omstreeks 1850 Alexandrine Tinne heeft gewoond. Zij was de eerste vrouwelijke fotograaf en ontdekkingsreiziger.

Vervolgens passeren wij de bekende Kloosterkerk; hier vinden onder grote belangstelling de jaarlijkse gardeconcerten plaats. Ook werden hier omstreeks 1600 de kanonnen gegoten voor het leger van Prins Maurits.

Het standbeeld van Johan de Wit komt in het zicht, hier bevindt zich tevens het defileerpunt waar Zijne Majesteit Koning Willem-Alexander samen met Generaal-majoor b.d. Rudi Hemmes en vele andere autoriteiten het defilé afnemen. Bij het passeren hiervan klinkt het commando: "Hoofd ... rechts, hoofd ... front!"

Vervolgens komen we op het punt van de route dat ook gebruikt werd door de Koninklijke Nederlandse brigade op 8 mei 1945 voor de intocht in Den Haag. Hier is ook de historische foto van deze intocht gemaakt, door Simon Smit (de Haagse stadsfotograaf).

Foto uit het boek: "Den Haag? Vertel mij wat!" door Simon E. Smit.

Op de foto links bij de prikkeldraadversperring was de chique (op z'n Haags) lunchroom Heck gevestigd, waar je tussen de grote plantenbakken met anderhalve meter hoge varens je lunch kon gebruiken. Als ik mij nog goed herinner dan speelde hier Arie Maasland (Malando) met zijn tango-rumba orkest. Helaas zijn plekken met zo'n ambiance tegenwoordig nagenoeg verdwenen.

Het was zo ontzettend heet dat ik halverwege opnieuw naar de fles water moest grijpen, wat was het heet! Gelukkig zorgde mijn stadsgenoot die achter mij liep en beroepsmatig veel met water werkt dat ik voldoende waterflesjes kreeg, nog bedankt daarvoor!

We lopen nog steeds onder grote belangstelling van het toegestroomde publiek over het Spui. Ter hoogte van de Primerawinkel zorgde een tramwissel voor een korte verstoring van het loopritme. Dit werd echter door tijdig ingrijpen van Martin weer snel gecorrigeerd. We vervolgen onze weg richting de Muzentoren. Op die plaats heeft in de 50-er jaren het militair hospitaal gestaan met op de voorgevel een groot rood kruis op een witte achtergrond.

We zijn nu aangekomen op het laatste gedeelte, op de Herengracht worden we nog enthousiast aangemoedigd met gejuich en confetti. Vervolgens lopen we over een verlaten Prinsessengracht. In de verte zien wij de laatste detachementen nog vertrekken voor het defilé. Nadat we weer waren teruggekomen op het Malieveld, hadden we nog wat tijd om bij te praten onder het genot van een koud pilsje, waarna ieder weer zijns weg ging. Ondanks de hitte kunnen we toch wel terugkijken op weer een geslaagde Veteranendag.

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: Generaal-majoor b.d. R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage

Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: VOSKNBPI@Fuseliers.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Bankrekening (IBAN): NL89 RABO 0334 2067 15 t.n.v. Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

“Wetenswaardigheden van onze vereniging”

Tekst: Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”

Herdenking van 75 jaar D-day, 6 juni 1944 – 6 juni 2019

Op 6 juni werd na 75 jaar opnieuw de landing van D-day herdacht. Dit jaar gingen we met een groter gezelschap dan te doen gebruikelijk naar Arromanches. Hoewel het aantal veteranen bleef steken op drie personen. Karel Zwart, Max Wolff en ikzelf. En ook wij zijn de 90 ruimschoots gepasseerd. Het was een mooi maar vol programma met herdenkingen op plaatsen waar de Brigade in ook in 1944 was geweest. In Arromanches reikten we koorden uit op het kamp en natuurlijk was er op 6 juni “onze eigen” herdenking op het plein, in aanwezigheid van de Minister van Defensie, mevrouw Ank Bijleveld.

U leest hierover elders in de Vaandeldrager in het uitgebreide verslag dat Kol b.d. Jan van Lieverloo en Overste Hanneke Kruitwagen maakten.

Karel Zwart

Na de koorduitreiking op 5 juni in Normandië is brigademan Karel Zwart officieel toegetreden als erelid van de Regiments Onderofficiers Vereniging (ROOV). Dit gebeurde in het bijzijn van vele onderofficieren van het Regiment op het strand van Arromanches. Als voorzitter van de ROOV overhandigde de bataljonsadjutant de bijbehorende oorkonde. Karel werd in Nederlands-Indië destijds door zijn

eigen manschappen voorgedragen om bevorderd te mogen worden tot sergeant. Een echte troepenman in hart en nieren. De ROOV is bijzonder trots dat Karel als de oudste onderofficier van het regiment is toegetreden tot het selecte gezelschap van ereleden.

Wij hebben Karel natuurlijk van harte gefeliciteerd met zijn erelidmaatschap!

Nationale Veteranendag

Bijna vierduizend militairen marcheerden op 29 juni door Den Haag voor de vijftiende Nederlandse Veteranendag. Zijne Majesteit Koning Willem-Alexander nam het defilé af. Helaas zijn er ieder jaar weer minder militairen van de Brigade aanwezig. Dat is natuurlijk geen wonder want slechts enkelen bereiken fit en vitaal de 90-plus en zijn nog in staat om deel te nemen. Gelukkig wordt het stokje overgenomen door de jonge veteranen van het regiment

Commando-overdracht op 22 augustus

Op donderdag 22 augustus droeg Luitenant-kolonel Haran Gorissen, commandant van het 17 Pantserinfanteriebataljon “Garderegiment Fuseliers Prinses Irene”, het commando over aan Luitenant-kolonel George Dimitriu.

In zijn toespraak haalde Overste Gorissen enkele hoogtepunten aan. Ook stond hij stil bij het overlijden van Korporaal Tristan van den Ende, enkele weken geleden. Hiervoor vroeg hij een moment stilte.

Na het overdragen van het commando werd door de nieuwe commandant de bataljonslegpenning toegekend aan overste Gorissen voor bewezen diensten en de invulling die hij heeft gegeven aan zijn functie. Overste Gorissen wordt chef-staf van de 13 Lichte Brigade in Oirschot en werd daarom aansluitend aan de commando-overdracht bevorderd tot kolonel.

Oude commandant met vaandel

Ik wens, ook namens u, de overste Dimitriu veel succes en plezier in zijn nieuwe functie.

Beringen

Zoals ieder jaar zullen wij ook dit jaar aanwezig zijn bij de herdenking van de bevrijding in Beringen.

Herdenkingen

De komende maanden zijn er op diverse plaatsen herdenkingen vanwege de 75-jarige bevrijding van Zuid Nederland. Zaterdag 31 augustus werden de festiviteiten officieel geopend in het bijzijn van ons koningspaar en dat van België. We zullen proberen om aanwezig te zijn in Oirschot op 24 oktober, in het weekend van 26 en 27 oktober in Tilburg en Bergen op Zoom. Daarna naar Wolverhampton en Congleton. Ik hoop ook dat u bij een van deze activiteiten kunt zijn.

Noteer ook vast in uw agenda 28 november want dan is er weer een koorduitreiking en beëdiging in Colijnsplaat. Ik kijk naar u uit !!!!!

21 september. De Irene Brigade maakt deel uit van het gigantische grondleger van "Market-Garden" en passeert in de nacht van 20 op 21 september de Nederlandse grens. Hier een jeep met een herkenbaar Irene Brigade embleem.

22 september. Het einddoel van de Irene Brigade is het bezetten van de Koninklijke paleizen bij Apeldoorn. Doordat de Britten de brug bij Arnhem niet kunnen behouden en terug worden geslagen over de Rijn, loopt Market-Garden vast. De Brigade krijgt dan opdracht om de belangrijke verkeersbruggen bij Grave te beveiligen. Een Lloyd Carrier van de Verkenningafdeling patrouilleert door het land van Maas en Waal.

En route en Normandie

Tekst: Kolonel-Aalmoezenier (b.d.) Jan van Lieverloo en Luitenant-kolonel der Fuseliers Hanneke Kruitwagen

Het is nog vroeg als de eerste deelnemers voor de herdenkingsreis naar Normandië zich melden aan de poort van de De Ruyter van Steveninckkazerne. Blijkbaar is de wacht die mening ook toegedaan, want een snelle blik in de auto en een toevoeging "u gaat naar Normandië en u weet waar u moet zijn?" verleent ons toegang. Niet veel later zitten alle deelnemers in de bus die ons naar Arromanches brengt. Glooiende landschappen, af en toe een regendruppel en een regelmatige stop (de gemiddelde leeftijd ligt immers hoog) leiden ons moeiteloos naar de bestemming.

Nadat de kamers snel zijn ingenomen, verplaatst het gezelschap zich naar het tentenkamp van het regiment. De warme maaltijd heeft op ons gewacht. Regimentscommandant Overste Haran Gorissen heet ons welkom. Keuvelend en oude bekenden begroetend wordt de maaltijd genoten om vervolgens terug te keren naar het hotel. Een lange reisdag loopt ten einde.

St. Côme

Het wordt stiller in de bus als we St Côme naderen. De enorme drukte bij de Pegasusbrug maakt plaats voor de serene rust rondom het monument van de Irenebrigade. Oud-strijders, jonge veteranen en een peloton van het garderegiment staan aangetreden bij de plek waar in 1944 het hoofdkwartier van de brigade gesitueerd was. Hier vindt de eerste kranslegging van deze reis plaats. Er zullen nog de nodige kransen en bloemenhuldes volgen, maar de eerste is eigenlijk altijd wel bijzonder.

Voorafgaand aan de kranslegging is er nog een overweging door Aalmoezenier Jan:

14 augustus 1941 Werd de Franciscan en verzetsjournalist Maximiliaan Kolbe, opgepakt en gedeporteerd naar Auschwitz. Hij leidde een tamelijk onopgemerkt leven.

Tot het moment dat Lagerführer Fritsch besloot tien mensen te laten doodhonger in de hermetisch afgesloten kelder van bunker 11: geen eten, geen drinken, geen licht, geen lucht. Het lot viel o.a. op een Poolse huisvader met twee kinderen. Onmiddellijk wendde pater Kolbe zich tot de kampcommandant. Deze schreeuwde: "Wat mot je, Poolse zwijn?"

In alle rust antwoordde Pater Kolbe: "De plaats innemen van deze ter dood veroordeelde."

"Waarom?"

"Ik ben oud en ziek. Hij heeft vrouw en kinderen."

"En wie ben jij dan wel?"

"Een Pools priester."

Het verzoek werd ingewilligd. Nummer 5659 op de lijst werd vervangen door 16670. Het schijnt dat Pater Kolbe in zijn opsluiting aldoor hardop heeft gebeden. Hij behoorde tot de vier die tenslotte overbleven en met een dodelijke injectie om het leven werden gebracht. 14 augustus sterft Kolbe.

Op 14 augustus, precies vier jaar later, 1944 werden de stellingen nabij het brigade hoofdkwartier, bij het kasteeltje Chaateau St Côme, onder vuur genomen door Duitse artillerie en mortieren. Er daalde een schervenregen op de mannen van de Irenebrigade neer.

Onder een boom zat Wachtmeester Lammers een boek te lezen. Een muzikaal man. In Engeland was hij onderkapelmeester en componeerde de Irenemars. Maar granaatscherven maken geen onderscheid en troffen Wachtmeester Lammers dodelijk. Het eerste dodelijke slachtoffer van de Irenebrigade.

Kolbe werd Heilig verklaard. Voor onze vrijheid spelen Lammers en alle getroffen Irene mannen dezelfde rol. Dankzij hen leven

wij in vrijheid, dankzij de inzet en offers van hen kunnen we keuzes maken in ons leven. Voor ons evenzo heilig als Kolbe.

Het is bij het lezen van zijn verhaal, alsof men Jezus zelf hoort: "Geen groter liefde kan iemand hebben dan deze, dat hij zijn leven geeft voor zijn vrienden" (Johannes 15,13)

Tot op de dag van vandaag beseffen we hoe belangrijk het is op te komen voor die vrijheid. Het is ook die motivatie die velen, jonge Fuseliers, tot op de dag van vandaag doen besluiten zich in te zetten voor onze vrede en veiligheid. Voor elkaar kun je als een buddy zijn, de ander in bescherming nemen, Kolbe indachtig. Het is daarom dat ik een kleine penning van Michael heb meegebracht, een beschermengel of misschien beter uitgedrukt een symbool voor de buddy, de bescherming die we voor elkaar kunnen zijn. Als herinnering aan vandaag krijgt zo ieder van u deze herinnering uitgereikt.

Heildronk met Calvados

Als de ruime aandacht van media voor de oudstrijders stilaan verdampt, vernemen alle aanwezigen van de regimentscommandant een stukje van de historie om vervolgens, geheel volgens traditie, een heildronk uit te brengen op het Regiment. Met calvados natuurlijk. Want, zo gaat het verhaal, calvados was de eerste drank die de troepen kregen aangeboden in Normandië. Het was de calvados die de wonden kon ontsmetten, naar lichaam en geest, een te mooie metafoor om niet tot traditie uit te groeien. Voor een enkeling komt de drank "ad fundum" toch wat overmoedig binnen, hilariteit van de anderen is zijn deel.

Koorduitreiking in Normandië

De koorduitreiking nadien op het bivak verliep vlekkeloos. De regimentskapitein regisseerde perfect en de oudstrijders deelden met genoegen hun eer die in het invasiekoord verscholen gaat. Maar geen koord zonder dat het traditioneel wordt natgemaakt. Onder muzikale begeleiding van de Koninklijke Militaire Kapel Johan Willem Friso (KMK/JWF) werden de mannen en vrouwen afgemarcheerd naar het strand om daar, onder luid gejuich van publiek en regimentsgenoten, moedig en zonder vrees het koude water

aan het Normandische strand in te rennen. Een doop het regiment waardig.

Om op te warmen was een goede BBQ voorbereid. De keukenploeg had zelfs een salade met het regimentsembleem gecomponeerd. Hulde voor de trotse Fuseliers van alle geledingen. Hulde aan het bataljon voor zoveel saamhorigheid.

Liberty Concert in Ouistreham

Terwijl de schemer zich uitrolde over het strand van Ouistreham deed de zonsondergang zijn uiterste best om een prachtig schouwspel voor ons op te voeren. Terwijl de troepen zich 75 jaar geleden op dit tijdstip opmaakten voor D-day, woonden we het Liberty Concert bij, waarbij onze veteranen in het zonnetje werden gezet. Terechte aandacht, meer dan verdiend. Organisator van het orkest is Michiel Florusse, kleinzoon van de brigade-arts Sam Ritmeester.

Arromanches, herdenking en Vin d'Honneur

6 juni 2019, de viering van D-day en tevens de eigen herdenking. De zon lacht ons toe. "Ga je gang", oud-strijders, "geniet van de dag" zo lijkt ze ons toe te roepen. En alzo geschiedde ook. Strak in het gelid en vol trots marcheren de Fuseliers het herdenkingsterrein op. Even later volgt het vaandel en de vaandelwacht. De genodigden, maar vooral de oud-strijders genieten van het tafereel. Mooie toespraken zijn ons deel. Uiteraard wordt de "taptoe" geblazen, gevolgd door de gebruikelijke minuut stilte en aansluitend het Franse en het Nederlandse Volkslied.

Na de herdenking en de kranslegging gaan we naar de burgemeester die ons op Frans-Bourgonische wijze ontvangt. De champagne vloeit rijkelijk en de hapjes zijn overheerlijk. Zij leiden de vrije middag in die ons gegund is. Leve het regiment.

Lopend door het centrum van Arromanches is het volop genieten van al die mensen die de moeite hebben genomen om het dorp terug te brengen in een "jaren 40" –sfeer. Niet alleen een hoop oude voertuigen maar ook velen, jong en oud, die zich in een uniform of kleding uit die tijd hebben gehesen. Dit geeft extra kleur aan de verschillende herdenkingen die, na de Nederlandse, nog op het plein worden gehouden. De sfeer is er een van verbroedering. Het voelt als een grote reünie!

Internationale herdenking in Ouistreham en een laatste Calvados

De WOII-veteranen van ons regiment, vergezeld door enkele bevoorrechten, bezoeken nog de internationale herdenking. Onze jongste deelnemer Jona, kleinzoon van Max Wolff, steelt de show, niet alleen omdat hij de Nederlandse driekleur trots vasthoudt, maar vooral omdat hij in vloeiend Frans, elke door de gendarmerie opgewerkte barrière weet te slechten. De organisatie van de internationale herdenking kan een voorbeeld nemen aan de organisatie van de Nederlandse. Die laatste was strak, gesmeerd en indrukwekkend.

De echte "die-hards" dompelen zich nog tot in de late uurtjes in het bevrijdingsfeest in de oude stad van Arromanches. Menig Fuselier, wetend dat ze de volgende morgen al weer rond 05.00u uit de tent moesten, zal gedacht hebben: "Volo et Valeo". Datzelfde zal de gedachte geweest zijn van de hotelier alwaar de gasten verbleven. De laatste ronde calvados (10 jaar oud en overheerlijk!) was van hem.

Erebegraafplaats Colleville

Intussen plenst het op onze laatste dag bij het ochtendkrieken. Maar bij de vraag of we een bezoek aan de erebegraafplaats van Colleville maar zullen overslaan vanwege het weer, kiest het merendeel voor voortzetting van de pelgrimage. Een eerbetoon op de laatste dag hoort daar nog bij.

En een pelgrimage werd het, niet alleen omdat de locatie enig doorzettingsvermogen vergde vanwege het grote verkeersaanbod, maar ook de aanblik van de eindeloze rijen monumentjes, variërend van een kruis tot een Davidster. Sommige voorzien van een naam, velen van een onbekende soldaat. Het maakt je vol ontzag klein en in gedachten ga je terug naar de dagen van weleer. Even leek Eisenhower opnieuw zijn geestelijke opgedragen te hebben om te bidden voor mooi weer want het hield op te regenen. De deelnemers verzamelden zich in een kring en luisterden, een enkeling deelde in gebed:

Ryan was een gewone Amerikaanse jongen. Een beetje haantje de voorste, dat wel, maar verder gewoon. Niet bijzonder dapper of intelligent, gewoon een jongen zoals wij allemaal geweest zijn. Hij maakt een keus die voor ons letterlijk van levensbelang werd. Hij koos er voor niet weg te lopen voor de oproep solidair te zijn met ons, mensen aan het andere eind van de wereld, die verdrukt werden. Een jonge infanterist, vastbesloten om Europa te bevrijden van de Duitse bezetter. Onder dekking van zwaar scheepsgeschut stapt hij met duizenden andere soldaten in het grauwe ochtendlicht van 6 juni in de landingsvaartuigen. Samengepakt in de stampende boten vaart hij zeeziek en kletsnat naar de kust, te misselijk om nog bang te zijn. Geen idee wat hem wacht.

Zijn droom eindigt uiteindelijk hier, samen met bijna 10000 andere jongens die vochten voor onze vrijheid. Verblindend bijna, al die monumenten van leven, een gegeven leven. Smetteloos wit, een groter contrast met de zwarte dagen van bezetting kan er niet zijn. Het maakt stil, stil in ons hart. Stil, tranen voor de jongens die nooit meer thuis kwamen. Droeve tranen om diegenen in dank te herdenken die alles hebben gegeven voor onze vrijheid en die we in ons hart nooit vergeten zijn, tot op de dag van vandaag.

God bewerk in ons dat we geweld voorkomen: thuis, in onze buurt, op het werk, in dorpen en steden, in de politiek, bij ons en wereldwijd. Doe ons uw oproep verstaan:

Voorkom geweld, gedaan met pesten en schelden, het creëren van een vijandsbeeld. Maak de samenleving veilig, kruip in de huid van een vreemdeling, oordeel zelf over geweld in de media. God, doe ons niet afsluiten van de grote wereld. Geef ons hoop en vertrouwen dat de zorg voor een eerlijke en rechtvaardige samenleving het zal halen van het grote eigenbelang.

God, Moeder, Vader, neem uit ons de hardheid weg die oorzaak is van veel geweld.

Richt ons op uw gerechtigheid en maak ons tot vredestichters. Nu en altijd. Amen.

Laatste stop in Nazareth

Nog een laatste stop. We delen samen een maaltijd en zien terug op mooie en gedenkwaardige dagen. Een mooi gezelschap, maar ook een grote gastvrijheid van het Regiment. De pelgrimage loopt ten einde.

De laatste woorden van het lied van Vera Linn sterven weg in ons hoofd:

We'll meet again, don't know where, don't know when.....

Dank

Zonder de inspanningen van velen zou deze herdenkingsreis niet mogelijk zijn geweest. Allereerst het Bataljon dat borg stond voor een goede facilitering en plechtige herdenkingen. Maar zeker ook Nelleke en Henk, die op de voorgrond, maar vooral op de achtergrond tekenden voor een goede organisatie. Last but not least het bestuur van de VOSKNBPI onder voorzitterschap van Generaal-majoor (b.d.). Rudi Hemmes in algemene zin en de oud-strijders in het bijzonder. Zonder jullie bijdrage hadden we niet in vrijheid kunnen herdenken.

Volo Et Valeo.

24 september. Een brencarrier van de Gevechtsgroep in verdeckte opstelling, onder aan de dijk, in de richting van de Graafse verkeersbrug. Tot 17 oktober blijven de Brigademannen actief in en om Grave en het land van Maas en Waal.

25 oktober. Vanuit Hilvarenbeek rukken Sherman-tanks met de infanteristen van Gevechtsgroep II op, voorafgegaan door de Verkenningsofdeling, in de richting van Tilburg. De aanval loopt echter vast bij het riviertje de Oude Leij, bij de wijk Broekhoven.

INTERVIEW

TOLK EN MILITAIR

IN DIENST VAN DE BEVRIJDERS

Erwin van Loo

Nog maar veertien jaar was Max Wolff toen in Nederland de Tweede Wereldoorlog uitbrak. Amper vier jaar later maakte hij als tolk deel uit van de geallieerde legers die Frankrijk, België en Nederland bevrijdden. Wolff, onder meer onderscheiden met de Franse Légion d'Honneur, is een van de weinige nog levende veteranen van de Irenebrigade.

EEN ONBEZORGDE JEUGD', zo omschrijft de nu 93-jarige Max Wolff in een interview zijn eerste levensjaren in Arnhem. Max, geboren in januari 1926, was een nakomertje in het Joodse gezin van Bernard M. Wolff en Rosalia Israëls, dat verder nog twee dochters telde: de in juli 1915 geboren Elisabeth (roepnaam Elly) en de in september 1919 ter wereld gekomen Cato (roepnaam Kitty). De familie woonde in een statig pand aan de Sweerts de Landasstraat 11 en was welgesteld. Bernard Wolff was eigenaar van een in 1767 in Bemmelen gestichte groothandel in vee en vlees. Hij was voor het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog een prominent lid van de ongeveer tweeduizend zielen tellende Joodse gemeenschap in Arnhem. Ook in de vooroorlogse jaren hadden ze daar al te maken met antisemitisme, dat ook politiek georganiseerd was in onder meer de NSB. Zo kon de vader van Max niet toetreden tot de plaatselijke sociëteit. Max zelf kwam niet door de ballotage van de Arnhemse hockey- en tennisvereniging. Wat hem echter nog het meeste stak, was dat hij als Joods jongetje niet altijd op kinderfeestjes werd teruggevraagd. Max: 'Dat is me altijd bijgebleven.'

Inzet: De binnenstad van Arnhem tijdens het interbellum. Niet alleen de wieg van Max Wolff stond in de Gelderse stad. Hij groeide er ook op. (NINH)

Een jonge Max Wolff, inmiddels in geallieerd uniform gestoken, in de nazomer van 1944 in Brussel. (M. Wolff)

De voorman van de Nederlandse SS, Henk Feldmeijer, schudt de hand van een vrouw in klederdracht. Tijdens de oorlogsjaren vond het beruchte Sonderkommando Feldmeijer onderdak in de ouderlijke woning van Max Wolff en plande er onder meer moordaanslagen voor Aktion Silbertanne. (NIOD)

Begin 1940 trad Max' oudste zus Elly in het huwelijk met Siegfried (Sieg) Kanstein, een tot Nederlander genaturaliseerde Duitser. Net als de familie Wolff was Sieg Joods. Hij was in Oisterwijk werkzaam bij de Koninklijke Lederfabrieken, de Nederlandse tak van het Joodse concern Adler & Oppenheim uit Duitsland. Na hun trouwen gingen Sieg en Elly in Oisterwijk wonen, aan de George Percklaan.

Sinds 1939 was Duitsland in oorlog met Frankrijk en Groot-Brittannië. De Nederlandse regering hoopte dat ons land – net als in de jaren 1914-1918 – neutraal zou kunnen blijven. Deze hoop bleek ijdel. Op 10 mei 1940 overschreden Duitse troepen de Nederlandse grens. Nog op de eerste oorlogsdag werd Arnhem bezet en vier dagen later capituleerde het Nederlandse leger in het grootste deel van het land. Alleen in Zeeland werd de strijd nog een paar dagen voortgezet.

Door de Duitse bezetting zou het leven van de familie Wolff drastisch en voor altijd veranderen. Vrijwel meteen werden de eerste anti-Joodse maatregelen afgekondigd en kregen Joden steeds

minder bewegingsvrijheid. Max en Kitty overnachtten vanaf begin 1941 uit veiligheidsoverwegingen zelfs niet langer thuis. Begin mei 1942 verergerde de situatie toen de bezettingsautoriteiten de invoering van de Jodenster aankondigden. Kitty besloot daarop naar haar zus en zwager in Oisterwijk te gaan. Max en zijn ouders moesten kort daarop hun woning in de Sweerts de Landasstraat verlaten. 'Op 13 mei 1942 werd ons huis gevorderd door de Nederlandse SS', aldus Max. 'We moesten er binnen één uur uit. Alleen een koffer met wat kleding mochten we meenemen.' Het gezin kreeg een tijdelijk onderkomen toegewezen.

Max Wolff verloor tientallen familieleden in de oorlog

Het huis aan de Sweerts de Landasstraat van de familie Wolff ging dienen als hoofdkwartier en uitvalsbasis van de SS in Oost-Nederland. Onder meer het beruchte Sonderkommando Feldmeijer van de gelijknamige Nederlandse

Standartenführer Henk Feldmeijer vond er een onderkomen. De planning van de moordaanslagen voor Aktion Silbertanne, waarbij onschuldige Nederlandse burgers werden vermoord als represaille voor aanslagen van het verzet, vond bijvoorbeeld voor een belangrijk deel plaats vanuit het ouderlijk huis van Max Wolff. Op Dolle Dinsdag, 4 september 1944, toen het Duitse front leek in te storten, blies de bezetter het huis op.

VLUCHTEN EN ONDERDUIKEN

Door verschillende anti-Joodse maatregelen was het vanaf het voorjaar van 1942 voor Joden steeds moeilijker en gevaarlijker geworden om nog langer in Nederland te blijven. Daarom beraadde de familie Wolff zich op ontsnappingsmogelijkheden. Ze besloten in twee groepjes de wijk te nemen naar Zwitserland. Eerst zouden Elly, Kitty en Sieg vertrekken vanaf hun huis in Oisterwijk. Daarna zouden Max en zijn ouders volgen vanuit Arnhem. Op 11 augustus 1942 was het zover. Bij het kriecken van de dag verliet het drietal, voorzien van een klein koffertje, valse paspoorten en zonder

Jodensterren hun woning in Arnhem. Het vertrek staat Max Wolff ook nu nog helder voor de geest. 'Mijn vader sprak de woorden: "Al hetgeen ik bezit draag ik bij me." Dit gezegde was al generaties het motto van onze familie. Helaas zou het in de oorlogsjaren en ook daarna weer van toepassing zijn.'

Max en zijn ouders gingen te voet op weg naar het station van Oosterbeek om daar de stoptrein naar het zuiden van het land te nemen. Dezelfde dag nog belandden zij in het West-Brabantse dorpje Nispen, waar het verzet hen over de grens hielp. Via Antwerpen, waar de grootouders van Max woonden, belandde het drietal in een chocoladefabriek in de Brusselse wijk Molenbeek. Het Belgische verzet gebruikte de fabriek als *safe house*. Hier ontmoetten zij volgens afspraak Elly, Kitty en Sieg, die eerder vanuit Oisterwijk waren vertrokken. Het zou de laatste keer zijn dat ze elkaar zagen. Na het vertrek van Max' zussen en zwager naar Zwitserland werd niets meer van hen

vernomen. Naar later bleek waren zij door Zwitserse grenswachten gearresteerd. De douaniers hadden hen daarop niet naar een interneringskamp in eigen land overgebracht, maar overgedragen aan de politie van Vichy-Frankrijk. Daarmee tekenden zij indirect het doodvonnis van de drie Joodse vluchtelingen. Na een verblijf van drie weken in een gevangenis bij Besançon kwamen Elly, Kitty en Sieg terecht in het kamp Drancy, ten noorden van Parijs. Vanuit dit zogeheten *Durchgangslager* - vergelijkbaar met Westerbork in Nederland - zouden tijdens de oorlogsjaren zo'n 80.000 Joden worden gedeporteerd naar vernietigingskampen in Duitsland en Oost-Europa. Elly, Kitty en Sieg verbleven er tot zij op 10 november met onbekende bestemming weggevoerd werden naar, zo bleek later, Auschwitz, waar zij direct na aankomst op 14 november 1942 werden vermoord. Sieg was toen 34 jaar, Elly 27 en Kitty nog maar 23. Max Wolff zou tijdens de oorlogsjaren niet alleen zijn twee zussen en zwager maar ook het grootste

deel van de rest van zijn familie verliezen. In totaal kwamen 286 familieleden om in de Holocaust.

De jonge Nederlander maakte een gedurfde reis naar Normandië

Het was ondertussen eind 1942 en de situatie in Frankrijk was grondig veranderd. Na de geallieerde landingen in Noord-Afrika in november 1942 had het Duitse leger het niet-bezette deel van Frankrijk alsnog ingenomen. Het was vrijwel onmogelijk geworden om illegaal de grens met Zwitserland te passeren. Terugkeren naar België was voor de familie Wolff voorlopig de enige optie. Via vele onderduikadressen belandden Max en zijn ouders in de loop van 1943 voor langere tijd in een bank in Halle bij Brussel. Dit ging goed tot half juni 1944, toen een eenheid van de SS Leibstandarte 'Adolf Hitler' haar intrek nam in een deel

Een stuk artilleriegeschut in actie ergens in Nederland. Vanaf begin november 1944 was Max Wolff actief als tolk gedetacheerd bij het 627th Royal Artillery Regiment in onder meer Heusden aan de Maas. (NIMH)

Toen Max Wolff in Heusden was gelegerd nam hij meerdere keren deel aan patrouilles in het rivierengebied. (NIMH)

‘Het continue
gebulder van de
kanonnen heeft me
mijn gehoor gekost’

van het gebouw. De kans op ontdekking was nu groot, waardoor er voor Max en zijn ouders niets anders op zat dan te schuilen in de kluis van de bank. Deze ruimte was klein en had slechts één luchtkoker.

DOOR DE LINIES

Max, inmiddels achttien jaar, had er schoon genoeg van om ondergedoken te zitten. Hij wilde weg, naar Normandië, om zich daar als oorlogsvrijwilliger aan te sluiten bij de geallieerden. Hoewel zijn ouders bang waren daarmee hun zoon te verliezen, was Max vastbesloten. Eind juni 1944 zette het Belgische verzet hem over de grens en stond hij er alleen voor. ‘En weer was er sprake van het familiemotto “Al wat ik bezit draag ik bij me”’, aldus Wolff. Wat volgde was een chaotische reis richting Normandië. Ondanks alle gevaren arriveerde Max eind juli 1944 heelhuids bij het dorpje Banneville-la-Campagne, even ten oosten van Caen en op een steenworp afstand van het front. Kort daarna trokken de Duitse troepen zich terug uit deze felbevochten stad en bevond Max Wolff zich binnen het geallieerde bruggenhoofd. Daarmee was voor hem eindelijk de weg

vrij om zich aan te melden voor militaire dienst. Dat ging echter niet vanzelf. Een langdurige screening volgde en nadat uiteindelijk was vastgesteld dat de jonge Nederlander betrouwbaar was, kon hij naar Groot-Brittannië. Het was de bedoeling dat de Arnhemmer zich hier zou aansluiten bij de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Bij aankomst in het Allied Training Centre Wrottesley Park bij Wolverhampton bleek echter dat de brigade in Zuid-Engeland was, in afwachting van inscheeping naar Normandië.

Hoewel op papier ingedeeld bij de Irenebrigade, zou Max Wolff uiteindelijk nooit echt bij deze Nederlandse landmachteneid dienst doen. In Engeland kwam namelijk spoedig aan het licht dat de Arnhemmer uitstekend Frans en Duits sprak. Voordat hij het goed en wel doorhad, werd hij na een korte *primary training* gedetacheerd bij een eenheid van de Royal Engineers om tolkwerkzaamheden te verrichten. In de rang van sergeant ging hij in eerste instantie deel uitmaken van een verkenningsdetachement van het 106th Transportation Stores Depot en het 954th Pioneer Corps, dat tussen Halle en Mons een bevoorradingsdepot moest voorbereiden. Tijdens de werkzaamheden in de buurt van Halle, eind augustus, volgde een emotioneel weerzien met zijn ouders, die eveneens uit de greep van de Duitsers hadden weten te blijven.

DE STADHUISRAMP

Na de bevrijding van Zuid-Nederland vertrok Max Wolff begin november naar Heusden aan de Maas, waar hij werd gedetacheerd bij het 627th Royal Artillery Regiment. In dit dorp had zich kort daarvoor een groot drama voltrokken nadat Duitse troepen in de nacht van 4 op 5 november onaangekondigd de toren van het stadhuis hadden opgeblazen. In de kelders schuilden op datzelfde moment honderden Heusdenaren tegen geallieerde artilleriebeschietingen. Onder het geweld van het instortende stadhuis bezweek de vloer, waardoor 134 inwoners van het dorp omkwamen. Deze oorlogsmisdaad kwam later bekend te staan als de ‘Stadhuisramp’. Wolff verleende met zijn eenheid dagenlang hulp bij het bergen van de slachtoffers.

Ter nagedachtenis aan de in Auschwitz vermoorde Siegfried Kanstein, Elly Kanstein-Wolff en Kitty Wolff zijn in de George Perklaan in Oisterwijk 'Stolpersteine' (struikelstenen) gelegd. (R. Moorman)

Het 627th Royal Artillery Regiment beschikte onder meer over diverse batterijen houwtiers, 25-ponders, 17-ponders en 6-ponds-antitankgeschut, die met grote regelmaat Duitse posities aan de overkant van de rivier bestookten. Tijdens zijn stationering in Heusden nam Wolff meerdere keren deel aan patrouilles op de Maas. Weldra wachtte evenwel een andere opdracht. Nadat het Duitse leger geheel onverwacht op 16 december in de Ardennen een tegenoffensief had gelanceerd, kreeg het 627th Royal Artillery Regiment opdracht in allerijl een aantal batterijen te verplaatsen naar de omgeving van Houffalize in de Belgische provincie Luxemburg. Dagenlang gaven de houwtiers 'het volle pond' tegen Duitse doelen. 'Het continue gebulder van de kanonnen heeft me mijn gehoor gekost', aldus Wolff. Zodra de geallieerden de zaak weer onder controle hadden, keerde de Nederlandse tolk met zijn eenheid terug naar Heusden.

Begin 1945 belandde Wolff bij de 69th Canadian General Transport Company. Deze met tientallen zware vrachtwagens uitgeruste transporteenheid was begin februari 1945 vanuit de omgeving van Nijmegen actief betrokken bij Operatie Veritable, de verovering van het grondgebied tussen de rivieren de Roer en de Rijn. Hoewel de geallieerden in alle opzichten oppermachtig waren, wisten Duitse troepen lang stand

te houden in het ontoegankelijke Reichswald. De buitengewoon slechte weersomstandigheden waren hierbij in het nadeel van de geallieerden, meent Wolff: 'Het regende aan het begin van het offensief dag en nacht. Alles wat we hadden, zakte weg in de modder.'

BERGEN-BELSEN

In de laatste oorlogsweken - het was inmiddels april 1945 - voerde Max Wolff met zijn eenheid nog een speciale opdracht uit. Via de Achterhoek trok hij met een colonne trucks in de richting van Celle in Noord-Duitsland. Dicht bij deze stad lag het plaatsje Bergen-Belsen met het gelijknamige concentratiekamp, dat kort ervoor was bevrijd. Wolff en zijn collega's, die er medische hulpgoederen brachten, werden daar geconfronteerd met afschuwelijke tafereelen. Wolff: 'De vreselijke dingen die ik daar gezien heb, zijn me tot de dag van vandaag bijgebleven.'

Korte tijd later werd hij op eigen verzoek overgeplaatst naar zijn geboorteplaats Arnhem. Hier ging hij deel uitmaken van de 37th Grave Concentration and Identification Unit. In de maanden die volgden was Max actief betrokken bij de aanleg van de oorlogsbegraafplaats van Oosterbeek en het bergen en herbegraven van geallieerde militairen die waren gesneuveld tijdens de slag om Arnhem. 'Dit was een buitengewoon

Na 22 maanden geallieerde dienst alsnog een oproep van het Nederlandse leger

moeilijke taak, aangezien het hele gebied gedurende acht maanden *Spergebiet* was geweest', aldus Max Wolff. 'Dit heeft zowel het lokaliseren als het identificeren ten zeerste bemoeilijkt.' Hoewel Wolff de werkzaamheden omschreef als 'noodzakelijk, maar vreselijk', was het volgens hem ook dankbaar werk omdat het de nabestaanden van de gesneuvelde militairen nu de mogelijkheid bood de rustplaats van hun dierbare te bezoeken.

NAOORLOGSE PERIODE

In de herfst van 1945 waren de bergings- en identificatiewerkzaamheden voltooid. Wolff hield nog tot zijn eervol ontslag in 1946 het Britse uniform aan en was toegevoegd aan diverse geallieerde onderdelen. Max was pas twintig en had schoon genoeg van het militaire leven, toen hij in juni 1946 een oproep kreeg om zijn dienstplicht te vervullen in het Nederlandse leger. Alsof dat nog niet genoeg was, kreeg hij tot zijn schrik ook nog eens te horen dat hij op korte termijn zou worden uitgezonden naar Nederlands-Indië. Zijn vader stuurde daarop een

Max Wolff en zijn echtgenote op het Ereveld Loenen tijdens de Dodenherdenking op 4 mei 2018 (M. Wolff).

brief aan de minister van Oorlog met het verzoek zijn zoon weer naar de burgermaatschappij te laten terugkeren, omdat Max 'alreeds gedurende 22 maanden in Geallieerden dienst is geweest'. Ook schreef vader Wolff dat hij twee dochters en een schoonzoon in de oorlog had verloren.

Aanvankelijk legde de bewindsman dit verzoek naast zich neer. Pas nadat zijn ouders op audiëntie waren geweest bij de minister, kreeg Wolff alsnog vrijstelling van uitzending en mocht hij in Nederland blijven. Dat was tegen het zere been van zijn regimentscommandant, die hem toebeet dat 'hij niet moest denken dat hij er wéér zo gemakkelijk vanaf zou komen'. Op de vraag wat zijn commandant daarmee bedoelde, kreeg

Wolff geen antwoord. Een vervelende diensttijd van ruim twee jaar volgde. Hij kon uiteindelijk de militaire dienst verlaten nadat zijn regiment uit Nederlands-Indië was teruggekomen. Pas in december 1948 keerde Wolff terug in de burgermaatschappij. Wel moest hij bij het verlaten van de dienst nog 75 cent betalen wegens een 'mankerend uitrustingsstuk'.

In de jaren daarna was de oorlog nooit ver weg. 'Familie, vrienden, woning en werk waren wij kwijtgeraakt. Onze vertrouwde omgeving bestond niet meer. Echter, de pijn en het gemis van familie en vrienden, alles wat nodig was om de vrijheid weer terug te krijgen, dat diepe gevoel is bijna niet onder woorden te brengen.' De periode 1940-1945 bleef een belangrijke rol spelen in het leven van Wolff en zijn

familie. Max Wolff: 'Ik heb gevochten voor de vrijheid en heb dit doorgegeven aan mijn kinderen, zoals staat in het boek Joël, 1:3: "Vertel daarvan aan uw kinderen, laten uw kinderen het aan hun kinderen vertellen en hun kinderen weer aan het volgende geslacht."'

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFI. Contactpersoon Nicole Hooft, Waterweegbree 28, 4823 NC Breda, Tel. 06-28265036. e-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
DB VOSIB (in ruste): H. (Harry) Vleeming, (voorzitter) Hamersestraat 33A², 6931 EV Westervoort, Tel. 026-3118271. Th.J. (Theo) van Alst (secretaris) e-mail: tvalst@kpnmail.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFI

Tekst: Majoor der Fuseliers Arjan Luijten

Afgelopen periode kregen wij het trieste nieuws dat de oud-secretaris van de VOSIB Theo van Alst op 17 juli is overleden. Theo was vanaf het eerste uur bestuurslid van de Vereniging van Oud-strijders van de Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene. Theo heeft altijd veel betekend voor de vereniging en was ook drager van de Gouden Fuseliersspeld. Namens de VVVGFI is er een vertegenwoordiging naar de uitvaart geweest. Bij deze wil ik de nabestaanden veel sterkte wensen.

In deze editie vindt u de afsluiting van het verhaal over Jan Twisk. Ik wil Patrick Wulp bedanken voor het feit dat hij dit verhaal beschikbaar heeft gesteld. Mocht u voor het onderzoek van Patrick nog aanvullende gegevens over Jan Twisk hebben, dan kunt u contact met hem opnemen. De contactgegevens staan onder het artikel.

Jan Twisk 1927-1948: vervolg van Vaandeldrager 129

Tekst: Patrick Wulp

(redactie: vanwege de authenticiteit is de tekst van Dhr. Wulp ongewijzigd weergegeven)

Dit boek kreeg de familie Twisk en Jan staat erin, samen met nog 42 mannen uit zijn regiment die omgekomen zijn in Indonesië. Op 27 maart 1950 kwamen de dienstmakkers van de prinses Irene brigade terug met het schip Georgic aan in Rotterdam na 3,5 week varen uit Indonesië. De terugkomst was voor vele veteranen een teleurstelling en er was niet echt veel begrip voor ze. De wederopbouw was inmiddels van start gegaan en de veteranen moesten hun weg zien te vinden in de Nederlandse maatschappij. Ook aandacht voor de omgekomen militairen was er niet echt. Opvang en begeleiding was er niet. De meeste veteranen zwegen erover wat ze meegemaakt hadden en pas eind jaren 90 begonnen de veteranen zich te verenigen en te organiseren.

De meesten waren nu met pensioen en begonnen met het terugkijken naar hun oorlogsverleden en begonnen met het organiseren van reünies.

In 2009 kreeg ik de legerkist van Piet Twisk de inhoud was helaas weg. Het verlies van Jan bracht wel een zware last op het gezin Twisk, vooral de moeder van Jan heeft er erg onder geleden en vanuit defensie is er verder geen nazorg geweest.

Ook Henk Twisk, zijn broer had altijd een foto van zijn broer staan thuis. Hij werd nooit vergeten door de familie.

*legerkist Jan Twisk welke naar rode kruis in Bakkum werd gestuurd, leger-nummer is in Indonesië er verkeerd opgezet. Nummer was: 270826067 *27 is het jaar 1927, 08 de 8ste maand augustus en 26 de dag welke Jan jarig was. En tenslotte was 067 is een uniek volgnummer.*

Piet Twisk is nog tijdens een reis in Indonesië naar het graf van zijn broer geweest en heeft er bloemen neergelegd. Piet Twisk vertelde me dat ze later nog wel bezoek hebben gehad van oude dienstmaten van Jan uit Indonesië. Jan is later herbegraven op het Nederlands ereveld Kembang Kuning te Surabaya, vak BB, nummer 63.

<https://oorlogsgravenstichting.nl/persoon/156180/johannes-jacobus-twisk>

Ook staat Jan op het Indië monument in Roermond en op het monument van de Prinses Irene Brigade in de Kazerne in Oirschot. Ik ben daar tijdens een herdenking/reünie ge-

Piet Twisk legt in Indonesië bloemen bij het graf van zijn broer Jan.

weest en alle namen worden dan voorgelezen van alle omgekomen militairen.

Tegenwoordig kun je via de oorlogsgraven stichting, bloemen op een van de vele graven laten leggen. Totaal kwamen ongeveer 6000 Nederlandse militaire om tijdens hun dienst in 1945-1949 in Indonesië.

Castricum Juni 2018

Patrick wulp

Copyright © 2018 Patrick Wulp en John Heideman

PS aanvullingen altijd welkom.

Patrick Wulp

Gladiolenveld 24

1901LS Castricum

Email: patrickwulp@gmail.com

Tel: 06-17742230

Regiments Onder Officiers Vereniging

ROOV-borrel van 28 aug 2019

Tekst: Adjudant van de Wijngaart, Bataljons- en Regimentsadjudant 17 Painfbat GFPI

Donderdag 28 augustus was het weer zo ver; de welbekende ROOV-borrel. Nadat de bataljonsadjudant (BA) iedereen had welkom geheten, was er een aangename verrassing. Sergeant-majoor Youri, CSM A Compagnie, was via een Whatsapp-verbinding op de luidspreker. Vanuit Litouwen gaf hij de groeten namens alle leden die op dit moment deelnemen aan de EFP-missie aldaar. Daarna was het tijd om een aantal nieuwe leden welkom te heten. We heetten welkom de Sergeanten der Eerste klasse Lenny en Wilco en Sergeant-majoor Yerzi. Lenny is de nieuwe Sergeant Delta van de C Compagnie. In deze hoedanigheid is zij ook al ontplooid geweest met de C Compagnie in Litouwen gedurende de EFP-missie. Yerzi zal per oktober geplaatst worden als de nieuwe SMOD D Compagnie. Wilco is geplaatst als SOD bij de D Compagnie. Sergeant der Eerste Klasse Jeffrey, de nieuwe OPC van Eenheid 4 van de C Compagnie,

kon helaas niet aanwezig zijn. Wij heetten de nieuwe leden welkom bij de vereniging en wensten ze veel succes met hun functie binnen het Regiment. Ook was het tijd om in te drinken vanuit de Van Groenestein beker.

Iedere nieuwe onderofficier bij het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene krijgt hem een keer in handen: de Van Groenestein beker. Tot aan de rand gevuld met calvados vormt de beker het middelpunt van de indrink-ceremonie. De beker is vernoemd naar de man die hem in de jaren zeventig aan het regiment schonk: de toenmalige regimentsadjudant Van Groenestein. Hij was het die destijds het 'indrinken' van nieuwe onderofficiëren bedacht als sluitstuk van de benoeming tot onderofficier bij het regiment. Die benoeming wordt voor onderofficiëren beneden de rang van sergeant-majoor pas aangevraagd als het eerste half

jaar van hun plaatsing bij 17 Pantserinfanteriebataljon achter de rug is. Tot die tijd dragen onderofficieren die rechtstreeks van de KMS komen een rode ondergrond achter hun baretembleem. Onderofficieren die van een andere eenheid komen, dragen zolang hun oude baretembleem. Maarten, Peter, Youri, Willem, Tim, allen van de B Compagnie en Nicky (D Compagnie) van harte gefeliciteerd met jullie toetreding tot dit mooie regiment als Fuselier in de rang van onderofficier.

De net aangetreden bataljonscommandant Luitenant-kolonel Dimitriu maakte van deze gelegenheid gebruik om de aanwezig ROOV-leden toe te spreken. Hij benadrukte het belang van de onderofficieren bij het bataljon. De BA stond verder stil bij een aantal leden die recent waren getrouwd en reikte namens alle leden een presentje uit. Sergeant der Eerste Klasse Dave, (CI B Compagnie), Sergeant Jan (B&B A Compagnie), Sergeant der Eerste Klasse Rick (OPC Eenheid 5 A Compagnie) van harte gefeliciteerd. Helaas konden Jan en Rick niet aanwezig zijn vanwege de missie EFP maar die houden zeker nog wat tegoed. Afgelopen maanden zijn ook een paar van onze leden vader geworden. We verwelkomen Dani (zoon van Sergeant der Eerste Klasse Dennis (Bataljonsstaf en B Compagnie B&B), Mae (dochter van Wachtmeester der Eerste Klasse Joey Buskens (D Compagnie Mortiergroep) en Brody (zoon van Sergeant Jan B&B A Compagnie). Allen van harte gefeliciteerd!

Nadat de BA Sergeant-majoor John (S3) veel succes had gewenst met zijn aankomende missie in Litouwen, was het

tijd om een paar leden uit te drinken. Sergeant-majoor Roy (LRAT D Compagnie) kon helaas niet aanwezig zijn. Roy is ondertussen begonnen aan zijn nieuwe functie als SMO bij 42 Painbat BLJ. Ook kon Sergeant-majoor Michel (S2) niet aanwezig zijn. Michel werd twee weken geleden op het bataljonsappèl bevorderd tot Sergeant-majoor en is ondertussen begonnen aan zijn nieuwe functie als instructeur op de KMA. Sergeant Stefan (B Compagnie) heeft besloten de dienst te verlaten en te gaan werken bij de Nederlandse Spoorwegen. Sgt I André (Sergeant Verbindingen C Compagnie) heeft ruim drie jaar als "Foxtrot" gewerkt binnen de C Compagnie. André gaat nu werken op de School van de Verbindingsdienst als instructeur. Wij wensen alle heren veel succes met hun nieuwe werkplek.

Tevens vroeg de BA aandacht voor het aankomende regiments-onderofficiersdiner van 10 oktober. Alle leden zijn daarvoor al uitgenodigd.

Natuurlijk was er na dit moment van mededelingen nog voldoende tijd voor de natjes en de droogjes waarbij o.l.v. CSM B Compagnie Bjorn en Sergeant der Eerste Klasse Jeroen (COGP) de traditionele ROOV Bingo werd georganiseerd.

Het was wederom een gezellige ROOV borrel en wij nodigen alle ROOV-leden van harte uit op de volgende ROOV-borrel op 21 november waar dan ook tevens de algemene ledenvergadering aan gekoppeld is.

27 oktober. Twee dagen lang wordt er zwaar gevochten aan de Tilburgse gemeentegrens. Het lukt echter niet om door te stoten. In de morgen van 27 oktober werd in deze radiowagen het bevel ontvangen om terug te trekken, waarna een bataljon van 15e Schotse Divisie de aanval voortzet. Nog dezelfde dag wordt Tilburg bevrijd door de Schotten.

Fuseliers toen en nu.....!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFI.

Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/ zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Deze keer is het de beurt aan: **Arie van Houwelingen**

Met interesse lees ik altijd de bijdrage van oud-Fuseliers in de Vaandeldrager en daarmee vind ik het erg leuk dat ik nu ben gevraagd deze bijdrage in te vullen.

Mijn naam is Arie van Houwelingen, ik ben nu 48 jaar, getrouwd, vader van drie kinderen en in het dagelijks leven actief als sectorhoofd incidentbestrijding bij de Veiligheidsregio Brabant-Zuidoost. In de praktijk betekent dit dat ik leiding geef aan de uitrukdienst van de brandweer in de 21 gemeenten binnen dit gebied (waaronder Oirschot en dus ook de legerplaats).

Wat is je band met het Regiment?:

Rond de uitzending van IFOR 2 was ik vanuit de Maatschappelijke Dienst Defensie (MDD) toegevoegd aan 17 (NL) Mechbat GFPI. Omdat ik een infanterieverleden had heb ik via de toenmalig regimentscommandant Hans van der Louw gevraagd om indeling bij het regiment Garde Fuseliers Prinses Irene en ben vervolgens op de gebruikelijke wijze ingetreden bij het regiment. Tijdens de uitzending was ik als bedrijfsmaatschappelijk werker gekoppeld aan de bataljonsstaf en met name de Sectie I onder leiding van Han Hoppe en lag ik in Sisava op de kamer met psycholoog Jaap Knoester. Samen met de Sectie I en de andere hulp- en zorgverleners verleenden we ondersteuning aan de commandanten bij de personele zorg voor hun personeel voor, tijdens en na de uitzending.

Los van alle inhoudelijke zaken staan de dagelijkse ochtendbriefings onder leiding van (wijlen) PBC Arend de Jong, de memorabele sportmomenten (zowel zelf als op TV: EK 1996, Olympische Spelen, Wimbledon), de koffie in de Bakoka en de vele ritten door onze EOR nog scherp op het netvlies. De contacten die er tijdens de uitzending met een aantal mensen zijn ontstaan hebben zich omgezet in vriendschappen voor het leven.

De uitzending is voor mij een bijzondere en leerzame ervaring geweest waarin ik intensief heb samengewerkt met veel collega's, zowel vreugde als verdriet heb mogen delen en naar eer en geweten mijn functie heb uitgeoefend. Tijdens de uitzending dacht ik veel te weten over het wel en wee van de eenheden binnen het bataljon, na uitzending werd mij duidelijk dat ik slechts het topje van de ijsberg kende en er altijd veel meer speelt dan voor een buitenstaander zichtbaar is. Een vraag die mij hierna altijd wel heeft bezig gehouden is hoe het komt dat de ene collega heel soepel door een uitzending heen rolt, terwijl de andere collega in soortgelijke omstandigheden in meer of mindere mate in de problemen komt.

Vertel eens iets over je VVVGFI lidmaatschap:

Dit laatste heeft er aan bijgedragen om verbinding te houden met het regiment en daarmee met de Vereniging Van Veteranen (VVVGFI) binnen het regiment. Ik denk dat het heel belangrijk is verbinding te houden met deze bijzondere tijd en omstandigheden. Toen de vereniging ontstond heb ik een bijdrage mogen leveren aan de ontwikkeling van de nuldelijnsbataljon van de vereniging en ben ik zelf tot mijn dienstverlating in 2009 hierin actief geweest. Anderen hebben deze rol overgenomen en dit blijft van groot belang om bij geval van zorg of problemen een makkelijk aanspreekpunt te hebben voor onze collega's of hun naasten. Daarom hoop ik dat zoveel mogelijk (oud-)collega's zich aansluiten bij onze vereniging zodat we toen, nu en straks goed op elkaar kunnen passen!

Daarmee hoop ik velen van jullie weer te mogen ontmoeten op komende bijeenkomsten van VVVGFPi, en hoop ik dat degenen die wat extra steun kunnen gebruiken ook die stap kunnen en willen zetten en daarbij waar nodig door ons allemaal gesteund worden.
Arie van Houwelingen.

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVVGFPi inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:
www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Bataljonsnieuws

Wounded Warriors Life Ride 2019 ter ere van de Prinses Irene Brigade

Tekst: Majoor Luijten

Het I CAN Wounded Warriors Cycling Team (<https://www.wwcyclingteam.nl/>) is meer dan een clubje enthousiaste wielervrienden. Achter elke trap voorwaarts zit, soms letterlijk, een gedachte, een doel. Finishen doen zij altijd gezamenlijk. Veel leden van het Cycling Team hebben een ingewikkeld verleden. Dat ingewikkelde verleden is niet zelden veroorzaakt door het werken in een oorlogssituatie of een vredesmissie.

De kern van het team bestaat uit fysiek- en/of mentaal gewonde veteranen en een aantal belangrijke mensen uit hun directe sociale omgeving. Het fietsen, samen of alleen, helpt hen om op een andere manier met hun lichamelijke- en psychische wonden om te gaan. Onder andere de endorfine-kick, de cadans, de buitenlucht en de

omgeving zijn de ideale ingrediënten om dit te bereiken. Inmiddels rijden er ook ex-politiemensen in het team. Mannen en vrouwen die onder soortgelijke omstandigheden hun werk doen of hebben gedaan en daarbij ook vergelijkbaar letsel hebben opgelopen.

Het team bestaat uit meer mensen dan alleen ex-geüniformeerden. Actief dienende veteranen/militairen, overig dienenden en vrienden sluiten zich aan. Zij voelen zich nadrukkelijk verbonden met de doelstellingen van het team. Zij fietsen mee en leveren bijstand aan de ontwikkelingen van het team. Het verleden, de passie en de kameraadschap leidt tot een unieke teamgeest. De sportieve prestaties zorgen voor een optimistische kijk naar de toekomst. Dat de zeer actieve en sportieve inslag van de mannen en vrouwen bijdraagt aan een gezonde levenshouding laat zich raden. Een belangrijk doel van het team is aandacht vragen voor de bijzondere prestaties van (ex-)geüniformeerden in het kader van de (inter-)nationale vrede en vrijheid en de persoonlijke offers die daarbij vaak worden of zijn gebracht. Het team presenteert zich altijd als een eenheid in hun opvallende fietskleding. Nooit zal er een renner van het team worden achtergelaten. Van 31 augustus tot 6 september reden de leden vanuit Arromanches naar Oirschot.

Vanaf de start op de laatste dag van de tocht, op 6 september vanuit de Regimentsmess Congleton op de Generaal-Majoor de Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot facilitair ondersteund door 17 Painbat GFPI, fietsten we via Tilburg en Hedel weer terug naar Oirschot. In zowel Tilburg als Hedel werd een krans gelegd bij de monumenten die in deze plaatsen zijn opgericht ter ere van de Prinses Irene Brigade. Ook bij het monument in Oirschot werd na terugkomst een krans gelegd en kon de Regimentsverzameling Brigade en Prinses Irene worden bezocht.

Een nieuwe bataljonscommandant

Tekst: Lieke Appelhof, Stagiaire Communicatie

Donderdagmiddag 22 augustus droeg Luitenant-kolonel Haran Gorissen, Commandant 17 Pantserinfanteriebataljon "Garderegiment Fuseliers Prinses Irene", het commando over aan Luitenant-kolonel George Dimitriu.

In zijn toespraak haalde Overste Gorissen enkele hoogtepunten aan. Ook stond hij stil bij het overlijden van Korporaal Tristan van den Ende, enkele weken geleden. Hiervoor vroeg hij een moment stilte.

Na het overdragen van het commando werd door de nieuwe commandant de bataljonslegpenning toegekend aan Overste Gorissen voor bewezen diensten en de invulling die hij heeft gegeven aan zijn functie.

Luitenant-kolonel Gorissen wordt chef-staf van de 13e Lichte Brigade en werd daarom aansluitend aan de commando-overdracht bevorderd tot kolonel.

Hieronder enkele citaten van Overste Gorissen uit zijn laatste toespraak voor het 17e Pantserinfanteriebataljon als bataljonscommandant:

*"Fuseliers daar moet je van houden, het kost geen enkele moeite en je krijgt er zoveel moois voor terug!
Ik heb dit de afgelopen drie jaar aan den lijve ondervonden en er elke dag intens van genoten.
Afscheid nemen doet dan pijn, maar ik blijf van jullie houden!"*

"Ik heb intens genoten als commandant, ik heb intens genoten van alle Fuseliers en ik heb intens genoten van iedereen die ons bataljon en garderegiment heeft ondersteund. Het commando voeren gaf mij werkelijk elke dag energie."

"Fuseliers: met jullie nieuwe commandant gaan jullie uitdagingen voortzetten en nieuwe uitdagingen aan. Ik denk hierbij aan het door ontwikkelen van het Operationeel Concept Lichte Brigade, waarin wij reeds grote stappen hebben gemaakt."

"Met jullie heb ik alle vertrouwen in succes. Blijf genieten van de successen, ook de kleine. Volo et Valeo... willen is kunnen."

"Ik vraag jullie Luitenant-kolonel Dimitriu op te nemen in jullie midden, hem in het zadel te helpen en met hem en met dezelfde bezieling, betrokkenheid, flexibiliteit en dienstbaarheid, de toekomst tegemoet te treden."

31 oktober. Een verbindingswagen in het dorpje Rijen, waar de Brigade enkele dagen verblijft na de acties bij Tilburg. De schade aan het voertuig is zeer waarschijnlijk nog van de beschieting bij Sint Joris Leeuwe op 6 september.

In Memoriam: Tristan van den Ende

Purmerend, 21 januari 1997

Op dinsdag 23 juli 2019 is Korporaal Tristan van den Ende op 22-jarige leeftijd overleden als gevolg van een parachute-ongeval. Tristan nam samen met andere Fuseliers van de eenheid deel aan een parachute-opleiding in Teuge. Hij keek er erg naar uit om eindelijk “zijn wing” te kunnen halen. Helaas ging het bij zijn tweede

sprong verschrikkelijk mis. Ondanks dat Tristan goed heeft gehandeld en er alles aan heeft gedaan om zijn reserveparachute te laten ontplooiën, is dit toch niet gelukt. Een verschrikkelijk ongeluk met een hele grote impact op familie, vrienden en de eenheid.

Tristan was erg geliefd binnen de eenheid en heeft ondanks zijn jonge leeftijd veel bereikt. Hij heeft zichzelf ontwikkeld van een jonge onzekere soldaat tot een echte leider. Hij begeleidde jonge Fuseliers op respectvolle en professionele wijze en was altijd bezig om zichzelf en zijn omgeving beter te maken. Voor zijn werk als plaatsvervangend groepscommandant is hij op vrijdag 19 juli 2019, enkele dagen voor zijn overlijden, beloond met een tevredenheidsbetuiging. Het maakt het dan ook extra wrang dat zo'n jonge getalenteerde collega met een heel leven voor zich, veel te vroeg komt te overlijden. Dit mag niet, dit hoort niet maar is helaas wel waar.

Teuge, 23 juli 2019

In nauw overleg met de moeder, zus en vader van Tristan heeft de Bravo Compagnie de uitvaart mogen begeleiden. De maten van Tristan hebben de condoleancebijeenkomst op 29 juli en de uitvaart op 30 juli met militair ceremonieel mogen begeleiden. Naast familie en vrienden hebben ook zijn maten nog enkele mooie woorden tot hem gericht. Tristan heeft ook zijn schildje ontvangen, dat ieder lid die de eenheid verlaat ontvangt. De afscheidsceremonie was erg indrukwekkend en ondanks de vakantieperiode zeer druk bezocht.

Veel te vroeg en onverwacht heeft Tristan de eenheid moeten verlaten, maar hij zal voor altijd onderdeel uit blijven maken van het regiment, bataljon en de Bravo “Eagle” Compagnie.

Manoeuvre Functie Opleiding

Sergeant der Eerste Klasse Chris van der Waals LRAT D Compagnie 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI

Sinds dit jaar volgen de nieuwe Fuseliers de manoeuvre functie opleiding (MFO) bij de parate eenheid. De MFO is een vervolg op de algemene militaire opleiding (AMO) die bij School Zuid wordt gevolgd. De opleiding wordt georganiseerd door de 13e Lichte Brigade met steun van parate groepscommandanten als instructeur.

Na wat opstartproblemen zijn we in maart begonnen met een peloton van negen- en veertig personen, waaronder twee vrouwen. Centraal in de opleiding staan de fysieke opbouw, het vaardig worden op diverse wapens en het tactisch groepsop treden in bos en bebouwd gebied. Gedurende de opleiding van vijftien weken heb-

ben we de groep zien groeien van startend soldaat tot volwaardig infanterist. De MFO is afgesloten met een pittige eindoefening waarbij de deelnemers tot het uiterste zijn gegaan. We zijn geëindigd met achtentwintig geslaagden. Na een verdiend zomerverlof zijn ze ingestroomd bij 17 Pantserinfanteriebataljon GFPI, 42 BVE en 42 Pantserinfanteriebataljon LJ.

Voor ons als groepscommandant was het een mooie en leerzame periode, we hebben onze ervaring kunnen gebruiken bij het vormen van nieuwe infanteristen. Wij als instructeurs zijn weer aan de slag als groepscommandant. Collega's hebben de taak als opleider overgenomen en zijn gestart met een volgende lichting.

Bataljon krijgt nieuw schilderij

Steller: Adjudant der Fuseliers van de Wijngaart, Bataljons- en Regimentsadjutant I 7 Pantserinfanteriebataljon GFPI

Het was de schilder & kunstenaar Jos Gelissen die begin dit jaar begon aan de ontwikkeling van een nieuw schilderij. Een schitterend schilderij met vele details was het gevolg. Het thema op het schilderij moest een link hebben met 75 jaar bevrijding en hoe de Prinses Irene Brigade zich in die periode heeft doorontwikkeld tot het bataljon dat het anno 2019 is. Het originele schilderij is te bewonderen op het bureau van de bataljonscommandant. Ondertussen zijn er al een aantal exemplaren als reproductie aangeboden tijdens gedenkwaardige momenten. Zo heeft de Minister van Defensie mevrouw Ank Bijleveld tijdens haar bezoek aan de herdenking in Arromanches afgelopen juni een van de eerste exemplaren ontvangen uit handen van Luitenant-kolonel Gorissen.

Normandië 2019

Tekst: Sergeant Nicky Jankowski, Groepscommandant LRAT, D Compagnie

Op maandag 3 juni zijn we voor een herdenkingsreis vertrokken naar Normandië. Aangekomen op het tentenkamp bij Arromanches werden we verdeeld over de tenten en de daarin gelegen kamers. In de avond werd het dorp al verkend, kroegjes werden gevonden en het strand werd bezocht. Op de dinsdag was voor onze Delta Compagnie een battlefieldtour gepland. We begonnen de tour in het dorp van Arromanches, daar werd ons uitgelegd hoe de geallieerden het strijdplan voor D-day hadden gepland en hoe het uiteindelijk is uitgevoerd. Ook werd de kunstmatige haven die in die tijd werd gebouwd behandeld, met foto's uit die tijd. Daarna werd natuurlijk ook het aandeel van de Prinses Irene Brigade verteld, hoe was de brigade ontstaan en uit wat voor soort mensen bestond het en waar en wanneer zijn ze op de Franse bodem geland. Na het bezoek aan het strand van Arromanches vertrokken we met de bus richting de grote Amerikaanse begraafplaats boven het beroemde strand Omaha Beach. Hier kregen we uitleg over de strijd en het ontstaan van de begraafplaats. Bij een aantal graven is een toelichting geven of een anekdote verteld. Ondanks dat er veel was afgezet voor de herdenking van 75 jaar D-day, kregen we een goed beeld van de eer die de Amerikanen bewijzen aan hun gevallenen.

Nadat we even de tijd hadden om vrij rond te lopen, stapten we weer in de bus om nu richting "Hells Corner" te gaan, de eerste locatie waar de Prinses Irene Brigade te maken kreeg met vijandelijk vuur. Op de locatie werd duidelijk hoe strategisch het chateau van St. Côme gelegen was. Er waren opvallend veel dingen waaraan je kon zien dat de Prinses Irene Brigade hier gevochten had, schuttersputten in de bosrand, namen van gewonden opgeschreven in een schuurtje en de bomen die nog gehavend waren door Duits mortiervuur. Het was een goed verteld verhaal met mooie feiten en anekdotes.

Na "Hells Corner" vertrokken we naar een plaats waar de Britse eenheden hadden gevochten tegen een minderheid van Duitse eenheden. Alles werd goed uitgelegd door middel van een schets en omdat we midden op het slagveld stonden. Hierna was het tijd om naar de laatste locatie te gaan. Op deze plek hadden de Duitse eenheden een bunkercomplex gebouwd, vanwaar ze een perfect uitzicht hadden over het gehele terrein. De Britse eenheden hebben dit deel voor deel moeten veroveren. Na de presentatie hadden we de tijd om vrij door het complex te lopen, daar was nog een museum met artikelen uit die tijd.

Op de woensdag was er tijd voor een sportmoment met een historische-vragenronde. De LO/s had het leuk weggezet. In teamverband moesten we verplaatsen op de fiets, of lopend met een zeskantplaat. In de tussentijd moest je vragen beantwoorden over het regiment. Na de sportactiviteit was het tijd voor ons, de koordontvangers, om ons voorbereiden voor de ceremonie. We begonnen met een appèl waar onze oud-strijders bij aanwezig waren. Na een uitleg over de herkomst en de gebruiken zijn de invasiekoorden omgehangen. Vervolgens werden we afgemarcheerd richting het strand

van Arromanches waar we ons gereed gingen maken voor het natmaken van onze invasiekoorden. Toen het startsein was gegeven renden we met onze nog droge koorden door een corridor van Fuseliers richting de zee. Een mooie bekende traditie wat kenmerkend is voor het regiment; voor ons een eer om dit op dit strand te mogen doen.

De donderdag stond in het teken van de herdenking van D-day, het was immers 75 jaar geleden dat de bevrijding van West-Europa was begonnen. Met alle Fuseliers marcheer-

den we in GLT door de drukke straten van Arromanches richting het plein. Tijdens de waardige herdenking waren de Minister, Franse bestuurders en onze oud-strijders aanwezig. Na afloop van de ceremonie hebben we in de straten van Arromanches genoten van de re-enactors, de Pipes and Drums en van een biertje. Ik heb deze week als heel mooi en respectvol ervaren, het is mooi om te zien hoe verbonden wij ons voelen met de tradities en de oud-strijders. Ik ben blij dat ik mijn invasiekoord in Normandië heb mogen ontvangen en zal het met trots dragen.

Sponsorloop Invictus Games

De Invictus Games is een internationaal paralympisch multisportevenement voor militairen en veteranen, die psychisch of lichamelijk gewond zijn geraakt in hun krijgsmacht. De initiatiefnemer van het sportevenement is de Britse prins Harry. In mei 2020 wordt dit evenement georganiseerd in Den Haag

4 november. De Batterij Artillerie neemt deel aan de parade ter gelegenheid van de bevrijding van Tilburg, waarbij Prins Bernhard en het gemeentebestuur aanwezig zijn.

Sergeant der Eerste Klasse der Fuseliers Maarten Cox gaat de uitdaging aan om op 16 oktober 155 km te gaan hardlopen, 65 keer de Camerig in Vaals op, in totaal zo'n dertig uren en dit allemaal voor het goede doel.

Het geld dat hij inzamelt wordt nl. aangeboden voor een nog te bepalen specifiek doel voor de Invictus Games.

C Compagnie terug uit Litouwen, een terugblik

Tekst : Kapitein Wouter de Jager, Commandant C "BEREN" Compagnie 17 Painbat GFPI

We zijn er weer. Na een zeer intensieve periode, opwerken eFP (enhanced Forward Presence: NAVO-missie in de Baltische staten en Polen), uitvoeren eFP en een welverdiend verlof is de compagnie weer terug in haar vertrouwde omgeving; Oirschot. Als commandant van de compagnie kijk ik terug naar de inzet eFP, maar ook naar de uitdagingen die voor ons liggen. We zijn namelijk niet 'klaar'; we gaan door. Door met ontwikkelen, door met beter worden en door met het succesvol zijn in het halen van de volgende opdracht.

Voorbereiding

In de voorbereiding naar de eFP was het belangrijk voor het team om een mission statement te ontwikkelen. De complexe omgeving van eFP; is het nou een inzet of missie? Hoe ziet de vijand er nu uit en wat is nu het nut/noodzaak om zes maanden van huis te zijn? Dit vroeg om verduidelijking en toelichting. Dit mission statement is door ons als volgt verwoord;

Tijdens de missie eFP zijn en blijven wij **gereed voor inzet**. Zolang er geen daadwerkelijke inzet is (combat), **grijpen wij de kans** aan om beter te worden binnen de kaders van eFP.

Onze aanwezigheid (**presence**) draagt bij aan de geloofwaardige afschrikking (**deterrence**) van RUS.

Als eenheid en individu staat **veiligheid** voorop, houden wij de regelgeving in acht en is **saamhorigheid** de bindende factor.

Wij zijn te allen tijden **ambassadeur** van de Nederlandse krijgsmacht, bondgenoot van de Litouwers en partner in een internationale coalitie (NAVO).

Charlie-team is **succesvol** indien; wij **gegroeid** zijn als individu (mens en militair), als eenheid **sterker** zijn geworden en met het volledige team heelhuids zijn **teruggekeerd** in Nederland.

In de voorbereiding is er uitvoerig nagedacht over hoe daar verder te ontwikkelen. Waar kunnen wij als militaire eenheid nog in groeien en hoe kan dat weggezet worden in een oefenprogramma. De grote luxe was dat we zeer vroeg konden beginnen met plannen en daarom het bataljon konden verrassen door een kant- en klaar oefenprogramma aan te bieden.

Met behulp van de kernwaarden van de eenheid werd eerst de trainingssystematiek ontwikkeld (zie fig 1). Hierdoor kon het verdere O&T (opleidings en trainings)-programma al snel verder worden ingevuld.

Na de overval op de internationale bataljonsstaf met ons oefenprogramma kregen wij al snel carte blanche om ons eigen programma uit te voeren, mits deelname aan de bataljonsoefeningen was gegarandeerd uiteraard. Voorbereiding geslaagd!

Uitvoering

Na de inrotatie bleek al snel dat de manier van werken in Litouwen toch wel anders is dan in Nederland. Het samenwerken met een internationale bataljonsstaf van meer dan honderdvijftig man sterk, waarvan elke sectie bestond uit

minimaal drie nationaliteiten was uitdagend, maar ook zeker leerzaam. Door de juiste paden te bewandelen (informeren) en pro-actief te handelen en daarnaast juist gebruik te maken van de Nederlandse handelsgeest kregen we enorm veel vrijheid van handelen.

Daarnaast lagen er grote mogelijkheden om op compagniesniveau en lager de integratie te zoeken met buitenlandse eenheden die hier ook voor open stonden. Zo zijn we geïntegreerd gaan trainen met Tsjechen, Duitsers, Litouwers, Spanjaarden en Hongaren.

Daar wij onderdeel waren van een battlegroup onder Duitse leiding (Duitsland is lead nation in Litouwen)

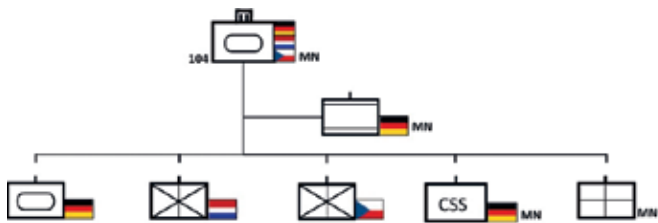

Het conceptuele O&T programma gekoppeld aan de kernwaarden van de compagnie.

kregen wij ook de nodige Duitse doctrine mee. Waar onze Duitse (officier) collega's groot fan van zijn is de zogenaamde leadership training. Op de (vrije) zondagmiddag kwamen de kaderleden bijeen om tactische activiteiten te behandelen. Deze werden zeer grondig aangelopen en maquettes van tien bij twintig meter waren meer regel dan uitzondering.

Tijdens deze lessen kwamen werd duidelijk dat de Duitse doctrine toch niet helemaal overeenkomt met die van ons. NATO-doctrine was toch de standaard en afgeleid daarvan is er toch nationale doctrine? Toch waren deze middagen mooie momenten voor de kaderleden van het team om kennis te maken met de Duitse manier van denken en er ontstond hier en daar zelfs de mogelijkheid om van gedachten te wisselen.

De eerste bataljonsoefening stond gepland in maart 2019 genaamd Eager Leopard. Dit verwijzend naar de Panzer-capaciteit van de Duitsers. De Battlegroup was als volgt samengesteld;

Samenstelling MNBG eFP 2019-I)

Ondanks het feit dat we hoofdzakelijk uit gemotoriseerde capaciteit bestonden, werd toch het stafteken "panzer" gehanteerd als aanduiding van de battlegroup. Er was zelfs een battlegroup cry; PANZER HOERA! Zoals het een goed Beer betaamt, werd die niet meegedaan maar werd de battlegroup-kreet direct opgevolgd door de kreet; CHARLIE – BEREN!! Dit tot grote onvrede van de battlegroup-commandant die steeds minder navolging kreeg met zijn PANZER HOERA!

Goed, terug naar de oefening EAGER LEOPARD. Een oefening waar force on force werd getraind. Onze compagnie ging als eerste de mat op als PTA (Primary Training Audience). De taak was time limited defense; inrichten verdediging in 24 uur en aansluitend 12 uur de verdediging voeren. De Duitse compagnie was de aanvallende partij. Voor deze oefening werd de compagnie nog versterkt met een Spaans gemechaniseerd peloton. Ondanks een zorgvuldige voorbereiding (welke onder andere bestond uit capability briefs, lessen commando voering, integratie vuursteun en genie) bracht de internationale setting toch de nodige uitdagingen met zich mee. Op verbindingsgebied gingen we direct terug naar het jaar 'nul' en ook de taal (Engels) was nog geen vanzelfsprekendheid. Zeker als de enige nog redelijk Engels-sprekende Spaanse militair, de commandant is van de eenheid en deze direct na de start van de actie werd uitgeschakeld.

Tijdens deze grote oefeningen bleek ons gemotoriseerde concept wederom erg effectief. Ons optreden over een grote diepte, integratie van vuursteun en genie tot op de

laagste niveaus (groepsniveau) bracht voor de vijand grote uitdagingen met zich mee. Het uitbrengen van stay behind-posities om te slaan in de diepte met VUST, de infanterie in de bossen in zeer kleine verbanden en de zware wapens die gestuurde vijand aangreep in vooraf bepaalde killboxen zorgde ervoor dat de vijand over de diepte geneutraliseerd werd en al snel geen voortzettingsvermogen meer had.

De Forward CP van de compagnie in de Fennek van de commandant Genie

Al met al een waardevolle training. We hebben een goede inzicht gekregen in het optreden van een Duitse panzer-eenheid, gecombineerd met Marders en Leopards. De doctrinematige voorbereiding en uitvoering zijn soms erg waardevol maar hier en daar ook zeker een gevaar.

Interessant was het om te zien dat bij een evaluatie, de Duitse compagnie in een EA laten lopen een compliment kreeg voor de uitvoering...

Juli 2019 – het werd weer tijd om naar huis te gaan. Na een vlotte overgave aan de zustercompagnie (Acie 17 Painfbat) ging de eenheid weer terug. Het zat erop.

Terugkijkend een zeer mooie periode waarbij we ons mission statement doorleefd hebben.

Vooruitblik

Nu wacht er ons weer een nieuwe tijd met vernieuwde focus. Veel ervaring stroomt door binnen het bataljon wat een goede zaak is. Gelukkig kunnen we ook veel ervaring borgen binnen de eenheid doordat het overgrote gedeelte van de manschappen een vervolgfunctie binnen de compagnie heeft gekregen.

We sluiten het traject eFP af met een leuke recap oefening op een burger locatie in Zevenaar alwaar we afscheid nemen van onze enablers; Het peloton genie, de mortieren en GNK. Aansluitend wordt de reorganisatie uitgevoerd en moeten we helaas tijdelijk terug naar één boxer-infanteriepeloton i.p.v. twee. Het is wachten op nieuwe aanwas zodat de compagnie weer verder gevuld kan worden.

Na reorganisatie en consolidatie gaan we weer voorwaarts. Eerst het tussengelegen aanvalsdoel doel ZEBRA SWORD vermeesteren om aansluitend in 2021 weer te certificeren op Niveau 4 in de aanloop naar de VJTF (Very High Readiness Joint Task Force) in 2022.

Tijgers in Litouwen – de eerste maanden van de A Compagnie in de eFP

Tekst: Kapitein Daan, Commandant Fire Support Team (FST)

Foto's: Sergeant der Eerste Klasse Richard (Z)

Overgenomen

Eén week voor de hoofdmacht arriveert het voortdetachement van het A “Tijger” Team op 8 juli op het vliegveld in Vilnius, Litouwen. Na een twee uur durende busrit komt het detachement aan op de eindbestemming: Rukla Barracks. Aldaar verzorgt het Charlie “Beren” Team een hartelijk onthaal en de daaropvolgende dagen vindt de ‘hand over-take over’ (HOTO) plaats. De dagen gaan snel omdat, naast de HOTO, ook de plannen voor de roosters en eerste oefeningen verder geconcretiseerd worden. Dit pakt voordelig uit doordat het Nederlandse detachement eerder wisselt - twee tot vier weken - dan de internationale partners. Hierdoor kunnen de Tijgers een aantal gewilde oefenmogelijkheden spoedig opnemen in de planning: oefengebied Pabrade en het bijbehorende MOUT-dorp (MOUT: Military Operations in Urban Terrain). Pabrade is het grootste oefengebied in Litouwen en vrijwel het enige gebied waar reëel getraind kan worden op niveau 4.

MOUT in Pabrade

De volgende maandagochtend vertrekken bussen met de pelotons van de Beren naar het vliegveld om later dezelfde dag weder te keren met evenveel Tijgers. Hetzelfde ritueel

voltrekt zich woensdag waarmee het Tijger-team op volledige sterkte komt. Het team kiest voor een rustige opstart tijdens de eerste twee weken; de voertuigen en het materiaal wordt gecontroleerd, kamers worden ingericht, er wordt flink gesport, en men krijgt een rondleiding door de omgeving.

Kazla Ruda

De rustige opstart is voor het FST van korte duur: in de tweede week nemen zij deel aan de eerste internationale oefening in Kazla Ruda. De oefening wordt geleid door Litouwers en naast ons FST nemen ook Amerikanen deel. Tijdens de oefening infiltreert het FST vijandelijk gebied en neemt daarbij een groep Litouwse verkenner op sleeptouw. De volgende ochtend wordt een vijandige commandopost uitgeschakeld met behulp van luchtsteun. Door goede contacten met de Baltic Air Policing (BAP) missie zijn zij – Spanjaarden met F-18's en Hongaren met Gripens – hofleverancier van de luchtsteun. In de volgende dagen ondersteunen zij ook andere scenario's en proceduretrainingen. De Britten nemen ook deel aan deze BAP rotatie, maar zij vliegen voornamelijk in Estland.

Show of force door F-18(ESP) boven Tijgers en internationale partners in Pajuostis.

Pabrade

Tegelijkertijd vinden in Rukla de voorbereidingen plaats voor een tweewekse veldtocht naar Pabrade. Het oefengebied biedt diverse oefenmogelijkheden: groen, verstedelijkt, schietbanen voor alle kleine kalibers, een doelengebied voor vuursteunmiddelen, en ruimte voor de genie voor (contra)mobiliteit. Om het fundament van de eenheid te verbeteren ligt de prioriteit bij niveau één optreden met, zo mogelijk, uitbreiding naar niveau twee. De eerste week wordt geoefend met tactisch verplaatsen, opstellingen innemen en contact- en voertuigdrills. Dit gebeurt, zowel bij licht als bij duisternis, voornamelijk in beboste gebieden. De navolgende week vindt voornamelijk plaats op schietbanen en in het oefendorp. In een wisselprogramma wordt het optreden in verstedelijkt gebied getraind. Hierbij geven genisten demonstraties over breachen en wordt ook de

Afvoergroep traint in MOUT

afvoergroep getraind. Daarnaast neemt eenieder deel aan uitgestegen- en bereden schietprogramma's, en zetten de All Arms Observers en het FST de 81mm mortieren in.

Na de eerste oefening volgen kazerneweken voor onderhoud en een aantal lessen, afgewisseld met schietdagen en oefendagen. Er is dan ook meer ruimte om te ontspannen en iedere week organiseert het peloton van dienst een activiteit. De ene keer is dat een barbecue, een andere keer een karaokeavond of een FIFA-toernooi. Steeds is de opkomst hoog en zit de sfeer er goed in!

Pajuostis

Drie kazerneweken later diende het volgende hoogtepunt zich aan: een geïntegreerde vuursteunoefening in Pajuostis. Onder Nederlandse leiding verzamelden FSTs uit Denemarken, Duitsland, Litouwen, Nederland, Noorwegen, het Verenigde Koninkrijk, en de Verenigde Staten zich om geïntegreerd met infanteriepelotons zowel een offensief als defensief scenario te beoefenen. Daarbij werd gepland op en gebruik gemaakt van zowel grondgebonden vuursteun – 81mm(NLD) en 155mm(GER) – als luchtsteun. De luchtsteun bestond uit F-18s (ESP) en Gripen (HUN) tijdens de actie en een Mi8

(LTU) transporthelikopter voor een luchtmobiele aanval. Op basis van een wisselprogramma nam dagelijks één Tijgerpeloton en één Duits peloton deel. Dit leverde voor de pelotons en het FST een waardevolle training op.

Mi8 helikopter haalt Alfa Tijgers op

Wanneer de Tijgers niet aanwezig waren in Pajuostis oefenden zij in het shoothouse in Pabrade of werden in Rukla onderwezen over de mogelijkheden die VBS en Steelbeast bieden ter ondersteuning van de trainingsprogramma's.

Vooruitblik

De Tijgers ervaren de periode in Litouwen vooral positief. De verschillende oefenmogelijkheden houden het team uitgedaagd en bieden perspectief voor de aankomende maanden. De komende weken maakt het team zich gereed voor verschillende trainingen op niveau 3 om uiteindelijk voor te bereiden op de brigade geleide oefening IRON WOLF.

FST met GER en BEL partners tijdens oefening in Pajuostis.

Veteranendag 2019

Tekst: Sergeant-majoor Wiel Donkers, CSM D Compagnie

Op zaterdag 29 juni heeft een detachement Fuseliers deelgenomen aan de Nationale Veteranendag in Den Haag. Zoals gebruikelijk was de VVVGFI vertegenwoordigd, de parate eenheid bestond uit een afvaardiging van het bataljon. Door de verwachte extreme hitte is de uitvoering niet gedaan in ceremonieel tenue maar in het gevechtstenue aangevuld met sjaal en invasiekoord.

